

**ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!**

# Εργατική Δημοκρατία

**Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ  
ΡΟΛΟΣ  
ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ  
ΤΟΥ ΚΑΡΛ  
ΜΑΡΞ**

του Ν. Λένιν

σελίδα 9

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής  
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

## Το Κίνημα της Αριστεράς αν θέλει μπορεί ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ Γ.Σ.Ε.Ε. - ΣΕΒ

...Η αισχρή και προκλητική αυτή συμφωνία ΓΣΕΕ - ΣΕΒ, κλπ, αποκάλυψε πεντακάθαρα και πρώτ' απ' όλα, ότι αυτοί που διοικούν τη ΓΣΕΕ και παριστάνουν τους εκπροσώπους της εργατικής τάξης, είναι απλές μαριονέτες, δίχως ίχνος ντροπής και αξιοπρέπειας. Ότι δηλαδή είναι τιποτένια εκτελεστικά όργανα των κομματικών ηγεσιών που βρίσκονται πίσω τους και κινούν τα νήματα.

Στην πραγματικότητα αυτό που αποκαλύφτηκε είναι ότι η ΓΣΕΕ δεν διοικείται από κάποιους συντηρητικούς ή ρεφορμιστές συνδικαλιστές, αλλά στην ουσία διοικείται απ' ευθείας από τις ηγεσίες των δύο κυβερνητικών αστικών κομμάτων, της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ...

→ στη σελ. 3

**Τα  
μαθήματα  
του  
"Λαϊκού  
Μετώπου"**

του Ε. Μαντέλ

σελίδα 8

**1η Μάη  
Τρεις  
συγκε-  
ντρώσεις  
και πάλι**

σελίδα 4

**"Κοινωνικό Φόρουμ"  
Σοσιαλδημοκρατικός  
Μανδύας**

σελίδα 6-7

**Τα μαθήματα της Γαλλικής  
Εξέγερσης**

σελίδα 5

## ΠΑΛΕΨΤΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,  
πρωτοπόροι αγωνιστές

Η διάσπαση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, εξυπηρετεί συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών εκμεταλλευτών. Παλέψτε για να μπει τέλος σε κάθε διασπαστική πολιτική. Σε όποια παράταξη και σε όποιο κόμμα κι αν ανήκετε, ενωθείτε στα σωματεία σας, οργανώστε μαζί τον αγώνα ενάντια στην εκμεταλλευτική αντεργατική επίθεση των κεφαλαιοκρατών, και της κυβέρνησής τους.

**Δημιουργήστε σε κάθε τόπο δουλειάς Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας και Αντεπίθεσης.**

**Παλέψτε για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, ταξικής αντικαπιταλιστικής δράσης.**

**Ανταχθείτε δυναμικά στις πολιτικές της μοιρολατρίας, της υποταγής, της συνδιαλλαγής και της διάσπασης.**

**Απαιτήστε να πραγματοποιηθούν δημοκρατικές Συνελεύσεις όλων των εργαζομένων που θα συζητήσουν ελεύθερα και θα αποφασίσουν το σχέδιο πανεργατικής αντεπίθεσης.**

- Για το τσάκισμα της εκμεταλλευτικής επίθεσης.
- Για να εξασφαλίσετε δουλειά σε όλους τους ανέργους.
- Για να σταματήσει το κλείσιμο των εργοστασίων και να ξαναλειτουργήσουν όσα έκλεισαν, με εργατικό έλεγχο.
- Για την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων με ικανοποιητικές αυξήσεις και Αυτόματη Τιμολογική Αναπροσαρμογή.
- Για να καταργηθεί ο νόμος της πολιτικής επιστράτευσης απεργών και όλοι οι αντεργατικοί νόμοι.
- Για 5θήμερη 35ώρη δουλειά, με ανθρώπινες συνθήκες.
- Για ελεύθερη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση σε κάθε χώρο δουλειάς.

# Μια απαραίτητη Διόρθωση...

Στο προηγούμενο φύλλο μας (No 42), στο σημείωμα "Η κουρελιασμένη Δημοκρατία της Ευρωπαϊκής Ένωσης του κεφαλαίου", φαίνεται ότι "μπερδευτήκαμε" μέσα στον λαβύρινθο των ιμπεριαλιστικών οργανισμών και μηχανισμών και ανακατέψαμε το Συμβούλιο της Ευρώπης με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ευτυχώς, το εντόπισε ο σύντροφος Βαγγέλης Σακκάτος και μας έστειλε την επιστολή που ακολουθεί, δίνοντας και πολλές πληροφορίες σχετικά με το Συμβούλιο αυτό.

Αγαπητοί σύντροφοι

Σχετικά με τη δημοσίευση στο με αριθμό 42 φύλλο της "Εργατικής Δημοκρατίας" του Φλεβάρη 2006 της δήλωσής μου προς τον Τύπο για το αντικομμουνιστικό μνημόνιο του Σουηδού βουλευτή (όχι ευρωβουλευτή) Γκόραν Λίντπλαντ, μνημόνιο που υιοθετήθηκε εν μέρει από το Συμβούλιο της Ευρώπης, θέλω να σημειώσω τα εξής:

Ως προς το τι είναι το Συμβούλιο της Ευρώπης, υπήρχε και υπάρχει σύγχυση, που την έκανε και εξακολουθεί να την κάνει όλος σχεδόν ο Τύπος.

Το Συμβούλιο της Ευρώπης δεν έχει, ως οργανισμός, καμιά σχέση με την Ευρωπαϊκή Ένωση, με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Ε.Ε. και με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Είναι τελείως άλλος οργανισμός.

Ιδρύθηκε στις 5 του Μάη 1949 στο Λονδίνο, με βάση την Οικονομική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ του 1948 και με σκοπό τη συνεργασία και την αλληλοβοήθεια των δυτικοευρωπαϊκών κρατών, καθώς και την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και πρόδό τους.

Όργανά του είναι η Συμβουλευτική Συνέλευση, που συγκροτείται από τα εθνικά κοινοβούλια των χωρών που το συναπαρτίζουν και η Επιτροπή των Υπουργών. Έδρα του είναι το Στρασβούργο. Οι προτάσεις γίνονται δεκτές από τη Συνέλευση με απλή πλειοψηφία και οι συστάσεις με πλειοψηφία των δύο τρίτων.

Στο Σ. της Ε. ήταν μέλη 17 κράτη, τα εξής: Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Δανία, Γερμανία, Ελβετία, Ελλάδα, Ιρλανδία, Ισλανδία, Ιταλία, Κύπρος,

Λουξεμβούργο, Μ. Βρετανία, Νορβηγία, Ολλανδία, Σουηδία και Τουρκία. Σήμερα είναι 46.

Στο δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Σ. της Ε., είχε παραπεμφθεί η ελληνική χούντα των συνταγματαρχών για τα βασανιστήρια και είχε αποκλειστεί από αυτό η χουντική Ελλάδα. Αλλά προς δόξα των επιλεκτικών του επιλογών, θα πρέπει να αναφέρουμε πως λίγο αργότερα, όταν στην αρχή της 10ετίας του '80 προέκυψε στην Τουρκία η δικτατορία του Εβρέν, όχι μόνο δεν αντέδρασε, αλλά σ' όλη την διάρκειά της, η Τουρκία είχε την προεδρεία του.

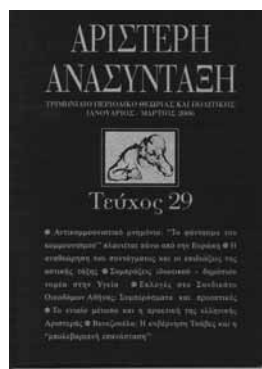
Σας χαιρετώ συντροφικά

Βαγγέλης Σακκάτος  
Συγγραφέας - Δημοσιογράφος



**Νέες  
Ειδικές  
Έκδόσεις  
6 & 7  
της Ε.Δ.**

**Κυκλοφόρησε  
το νέο φύλλο (8)  
της "Εργατικής  
Πολιτικής"  
Διαβάστε το**



**ΑΡΙΣΤΕΡΗ  
ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ  
Κυκλοφορεί το  
Τεύχος 29**

**Κυκλοφόρησε  
το νέο τεύχος  
του  
"Σπάρτακου"  
Ζητήστε το**



**Ενισχύστε  
&  
Διαδώστε  
την  
Εργατική  
Δημοκρατία**

Παλεύει για την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης και για την ενιαιομετωπική της δράση, για την οικοδόμηση της επαναστατικής ηγεσίας της και για τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού



**Εργατική  
Δημοκρατία**

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς Συντάσσεται από Επιτροπή  
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος  
e-mail: ergatikidimokratia@yahoo.gr  
Διεύθυνση εφημερίδας:  
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα  
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385  
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής  
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

**No. 43, Μάης 2006  
Ημέρα κλεισίματος ύλης: 15/5/2006  
Ημερομηνία κυκλοφορίας: 25/5/2006**



**Που θα μας βρείτε**

Στα γραφεία μας

- Στα περίπτερα της πλατείας Κάνιγγος
- Στα περίπτερα της πλατείας Εξαρχείων
- Στο ψιλικάτζιδικό Ναυαρίνου και Ζ.Πηγής
- Στο βιβλιοπωλείο: "Εναλλακτικές Εκδόσεις"
- Στο βιβλιοπωλείο: "Ελεύθερος Τύπος"

# Το Κίνημα της Αριστεράς αν θέλει μπορεί

## ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ Γ.Σ.Ε.Ε. - ΣΕΒ

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η υπογραφή της νέας κατάπτυστης Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, αποκάλυψε μερικές πολύ βασικές αλήθειες για τους εργάτες και για όλους τους εκμεταλλευόμενους αυτής της χώρας.

Η αισχρή και προκλητική αυτή συμφωνία ΓΣΕΕ - ΣΕΒ, κλπ, αποκάλυψε πεντακάθαρα και πρώτ' απ' όλα, ότι αυτοί που διοικούν τη ΓΣΕΕ και παριστάνουν τους εκπροσώπους της εργατικής τάξης, είναι απλές μαριονέτες, δίχως ίχνος ντροπής και αξιοπρέπειας. Ότι δηλαδή είναι τιποτένια εκτελεστικά όργανα των κομματικών ηγεσιών που βρίσκονται πίσω τους και κινούν τα νήματα.

Στην πραγματικότητα αυτό που αποκαλύφτηκε είναι ότι η ΓΣΕΕ δεν διοικείται από κάποιους συντηρητικούς ή ρεφορμιστές συνδικαλιστές, αλλά στην ουσία διοικείται απ' ευθείας από τις ηγεσίες των δύο κυβερνητικών αστικών κομμάτων, της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ.

Απόδειξη αδιάψευστη γι' αυτό είναι το γεγονός ότι, ενώ στις αρχικές τους ανακοινώσεις οι "ηγέτες" της ΓΣΕΕ δήλωναν αποφασισμένοι να διεκδικήσουν "ανυποχώρητα" την υπογραφή μονοετούς Συλλογικής Σύμβασης, με αύξηση, τουλάχιστο 8%, κατέληξαν να υπογράψουν δίχρονη εργασιακή ειρήνη με 3,9% για το 2006 και 3,4% για το 2007. Υποτάχτηκαν δηλαδή πλήρως στις αξιώσεις των καπιταλιστών εταίρων τους.

Και όπως ήταν επόμενο, δέχτηκαν τα θερμά συχαρητήρια για την δουλοφροσύνη τους από τα κομματικά αφεντικά τους.

Ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ μάλιστα, είχε το θράσος να εξάρει την επαίσχυντη αυτή αντεργατική συμφωνία, δηλώνοντας: "υπογράφηκε μια συλλογική σύμβαση μεταξύ της ΓΣΕΕ και του ΣΕΒ, που ήταν τουλάχιστον αξιοπρεπής"!!!

Αποκάλυψε έτσι τη βαθιά περιφρόνηση του στη νοημοσύνη του εργαζόμενου λαού και ομολόγησε την αντεργατική ουσία της πολιτικής που υποστηρίζει ολόκληρη η ψευτοσοσιαλιστική ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, με τις εισηγήσεις της για "κοινωνικό διάλογο". Έναν "διάλογο" στον οποίο οι εργατοπατρικές μαριονέτες τους ξεχνάνε όσα έλεγαν πριν μπούνε στις αίθουσες των "διαπραγματεύσεων" και τελικά υπογράφουν τις απαιτήσεις των κεφαλαιοκρατών, σύμφωνα με τις παρασκηνακές οδηγίες των πατρών τους.

Αποκαλύφτηκε όμως, επίσης, ότι οι εργατοπατρικές μαριονέτες της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ δεν θα είχαν καμιά ελπίδα, να ικανοποιούν τις επιθυμίες των αφεντικών τους, αν το κίνημα της Αριστεράς με τη

διάσπασή του και με την καιροσκοπική πολιτική της ηγεσίας του, δεν τους επέτρεπε να παίζουν τα βρώμικα αντεργατικά παιχνίδια τους.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε, η γενική απεργία της 15 Μάρτη, με την μαζικότητά της, απέδειξε ότι το κίνημα της Αριστεράς μπορούσε, αν το ήθελε η ηγεσία του, να ανατρέψει τη συμπαιγνία της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ και να επιβάλει την υπογραφή μιας ικανοποιητικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, τουλάχιστο.

Αυτό μπορούσε να γίνει άνετα αν όλα τα κόμματα, οι οργανώσεις και οι παρατάξεις της Αριστεράς συμφωνούσαν να αναλάβουν κοινό αγώνα για την συγκρότηση Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του.

Καμιά όμως από τις ηγεσίες της κομματιασμένης Αριστεράς δεν έδειξε και δεν δείχνει διάθεση να ηγηθεί στον αγώνα για να μπει τέλος στη διάσπαση του εργατικού κινήματος, προτείνοντας το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Εργατικής Αντεπίθεσης.

Η ηγεσία του ΣΥΝ και οι "αυτόνομοι" συνδικαλιστές της μένουν σταθερά προσκολλημένοι στο πλευρό των υπηρετών της καπιταλιστικής εξουσίας και της αντεργατικής ληστρικής επίθεσης. Προφασίζόμενοι ότι αγωνίζονται για την ενότητα του εργατικού κινήματος, στην πράξη, με την αντικοφιλελεύθερη σύμπραξη, προσφέρουν αριστερό άλλοθι και στήριγμα στους αστικούς μηχανισμούς εξαπάτησης της εργατικής τάξης και υπονόμευσης, διάσπασης και αποδιοργάνωσης του συνδικαλιστικού της κινήματος.

Απέναντι σ' αυτή την πολιτική της "αριστερής" τσόντας στον αστικό εργατοπατρισμό, η "ανυπότακτη" ηγεσία του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, αρνείται να αντιτάξει την πολιτική και τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης. Αρνείται να πάρει την πρωτοβουλία και να καλέσει όλες τις τάξεις της Αριστεράς και όλες τις παρατάξεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, να συμφωνήσουν σ' ένα σχέδιο κοινής δράσης, για την απόκρουση της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής επίθεσης, για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Όπως η ηγεσία του ΣΥΝ, έτσι και η ηγεσία του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ, απορρίπτει την λενινική πολιτική της ενιαιο-μετωπικής ταξικής ενότητας όλων των εργαζομένων απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου.

Αντίθετα, η ηγεσία αυτή, στο όνομα του κομμουνισμού και του Λένιν, στο όνομα της "ταξικής ενότητας", στην πράξη εφαρμόζει την καιροσκοπική ρεφορμιστική πολιτική του "λαϊκού μετώπου" (για την λεγόμενη "λαϊκή εξουσία") και την τυχοδιωκτική σεχταριστική τακτική της διά-

σπασης των εργατικών κινητοποιήσεων (ξεχωριστές συγκεντρώσεις και παραταξιακές απεργίες).

Οι δε οργανώσεις της αποκαλούμενης ριζοσπαστικής αριστεράς, με τις αντικοφιλελεύθερες "μετωπικές" κατασκευές τους και με την αναρχομηνι, καιροσκοπική και σεχταριστική τακτική τους, συμπληρώνουν το καταστροφικό έργο του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ και του ΣΥΝ/Φόρουμ, το έργο της διάσπασης, της αποδιοργάνωσης και της αστικής κυριαρχίας στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Έτσι, για περισσότερο από 30 χρόνια, οι εργατοπατρικές μαριονέτες του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ., μπορούν να ελέγχουν τη ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ και αποκάλυπτα να στηρίζουν την αντεργατική καπιταλιστική επίθεση, μεθοδεύοντας στα παρασκήνια την υπογραφή αντιδραστικών συμφωνιών κατάλυσης των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Όμως, οι ηγεσίες της Αριστεράς, επιμένουν στην ίδια καταστροφική πολιτική της διάσπασης. Δεν διδάσκονται τίποτε από τα γεγονότα. Και ενώ, η ανόητη παραταξιακή απεργία της 13 Απριλίου, που αποφάσισε το ΠΑΜΕ, όπως και οι χωριστές συγκεντρώσεις της πρωτομαγιάς, απέδειξαν και πάλι την χρεοκοπία αυτής της ηλιθίας, καιροσκοπικής πολιτικής και τυχοδιωκτικής τακτικής. Ενώ δηλαδή ο μεγάλος όγκος των εργαζομένων αντιτάσσεται σταθερά στις διασπαστικές κινήσεις τους, αυτοί, οι ηγέτες της συμφοράς, σκέφτονται και σχεδιάζουν, ως φαίνεται, να βαθύνουν πιο πολύ το ρήγμα της διάσπασης και να μεγαλώσουν την απογοήτευση και το αδιέξοδο στις γραμμές των εργατών που αισθάνονται την ανάγκη της ενότητας των δυνάμεών τους.

Κι όλα αυτά συμβαίνουν όταν, το γαλλικό εργατικό κίνημα, οι εργάτες και οι νέοι της Γαλλίας, με την ενιαιομετωπική, την εργατοδημοκρατική και δυναμική ταξική δράση τους, έδειξαν ξανά στον κόσμο ολόκληρο ότι η πολιτική της νίκης των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων, είναι η πολιτική και τακτική του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου, η πολιτική της ανεξάρτητης ταξικής πάλης, με βάση τα προβλήματα και τις ανάγκες που προκαλεί συνεχώς η καπιταλιστική κρίση και επίθεση.

Έδειξαν δηλαδή, ποια θα έπρεπε να είναι η πολιτική της Αριστεράς σε κάθε χώρα. Κι όπως το φανέρωσε η επιτυχία της γενικής απεργίας της 15 Μάρτη, στη χώρα μας, αν



τα κόμματα και οι οργανώσεις της Αριστεράς το θελήσουν και το αποφασίσουν ν' ακολουθήσουν αυτή την πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, έχουν τη δύναμη να τσακίσουν την επίθεση του κεφαλαίου και των κομμάτων του και να ανατρέψουν τις μαριονέτες τους από την ηγεσία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Αλλά αυτό που δεν θέλουν να κάνουν οι ηγέτες της κομματιασμένης Αριστεράς, μπορούν και πρέπει να το επιβάλουν οι τίμιοι αγωνιστές όλων των κομμάτων και των οργανώσεων και όλων των εργατικών παρατάξεων, που μιλάνε στο όνομα των ιδεών της Αριστεράς, στο όνομα της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού - κομμουνισμού.

Ακολουθώντας το παράδειγμα των Γάλλων αγωνιστών, να ενώσουμε τη φωνή μας και τη δράση μας, όλοι μαζί οι αγωνιστές της Αριστεράς, όλοι οι πρωτοπόροι μαχητές του εργατικού κινήματος και να πούμε:

- **Όχι στην καταστροφική πολιτική της διάσπασης.**
- **Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης, ενάντια στην επίθεση της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.**
- **Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών με πρόγραμμα σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας.**



# ΤΡΕΙΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Ακόμα μια φορά αποδείχτηκε ότι οι ηγεσίες του ΚΚΕ - ΠΑΜΕ, του ΝΑΡ και του μεγαλύτερου μέρους των οργανώσεων της "εξωκοινοβουλευτικής" αριστεράς, πάσχουν από αθεράπευτο σεχταριστικό τυχοδιωκτισμό και δεν διδάσκονται τίποτε από τα γεγονότα.

Αρνούνται να καταλάβουν οι ηγεσίες αυτές ότι οι εργάτες θέλουν την ενότητα των δυνάμεών τους και αντιτάσσονται στη διάσπαση, επειδή από μικρή πείρα ξέρουν ότι διασπασμένοι είναι καταδικασμένοι στην ήττα.

Εξακολουθούν να μην βλέπουν ότι οι εργάτες στην πλειοψηφία τους ακολουθούν τις οργανώσεις της ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ και με αυξανόμενους αριθμούς συμμετέχουν στις απεργίες και τις συγκεντρώσεις που αυτές εξαγγέλλουν.

Και γι' αυτό, ακόμα και μετά από το νικηφόρο παράδειγμα του ενωτικού αγώνα των εργατών και της νεολαίας στη Γαλλία, αυτοί οι στενοκέφαλοι ηγέτες της δήθεν "αδιάλλακτης" αριστεράς, δεν ένοιωσαν καθόλου την ανάγκη να εγκαταλείψουν την ηλίθια, χρεωκοπημένη, καταστροφική πολιτική των ξεχωριστών συγκεντρώσεων και της διάσπασης, των εργατικών αγώνων και διαθέσεων.

Έτσι, και στην φετινή εργατική πρωτομαγιά είχαμε και πάλι τρεις ξεχωριστές εργατοπατερικές συγκεντρώσεις, στην Αθήνα.

Ενώ το Εργατικό Κέντρο κάλεσε σε "ενωτική" συγκέντρωση στο πεδίο του Άρεως, μπροστά από το κτήριο της Γ.Σ.Ε.Ε. και ενώ μπορούσαν να συμμετάσχουν σ' αυτή όλες οι παρατάξεις, με τους ομιλητές τους, τα πανό, τις προκηρύξεις και τα συνθήματά τους.

Οι "ανυπόταχοι" ηγέτες του Κ.Κ.Ε. - ΠΑΜΕ (παρόλο που συμμετέχουν στη διοίκηση της Γ.Σ.Ε.Ε. και του ΕΚΑ) κάλεσαν ξανά ξεχωριστή δική τους συγκέντρωση στην πλατεία Κοτζιά. Διακηρύσσοντας ωστόσο ότι αγωνίζονται για την ταξική ενότητα της εργατικής τάξης!! Επειδή ενότητα, κατά τη γνώμη τους, θα υπάρξει μόνο αν όλοι οι εργάτες συμφωνήσουν με τη δική τους πολιτική. Πέτυχαν όμως να κάνουν άλλη μια κομματική εργατοπατερική συγκέντρωση, χωρίς την εργατική τάξη, που καμιά διάθεση δεν δείχνει να ακολουθήσει την διασπαστική καιροσκοπική πολιτική τους.

Αλλά την ίδια σεχταριστική στενοκέφαλιά εμφάνισαν επίσης, για μια φορά ακόμα, και οι ηγέτες της λεγόμενης "ανεξάρτητης, ριζοσπαστικής, επαναστατικής, αριστεράς" του ΝΑΡ των Μ.Λ. - Κ.Κ.Ε., του ΕΕΚ, κλπ. Αντί να απαιτήσουν, οι συνδικαλιστικές παρατάξεις τους, και να επιβάλουν, τη συμμετοχή τους στην οργάνωση της συγκέντρωσης του Ε.Κ.Α., προτίμησαν άλλη μια φορά να ακολουθήσουν τον τυχοδιωκτισμό της ηγεσίας του ΚΚΕ. Και εν ονόματι της εργατικής τάξης



και της επαναστατικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, αποφάσισαν και τούτη τη φορά να μαζέψουν τους οπαδούς και τα μέλη τους σε μια τρίτη συγκέντρωση, στην Ομόνοια, για να επαναλάβουν δονκιχωτικά, ότι συνεχίζουν αταλάντευτα την επαναστατική τους πορεία, προς το άγνωστο.

Μπροστά σ' αυτή τη θλιβερή εικόνα, μιας κατακοματιασμένης, αριστεράς, απρόθυμης και ανίκανης να εκφράσει τη θέληση της εργατικής τάξης και να παλέψει για μια ενωτική, μαζική, μαχητική, ταξική, εργατική πρωτομαγιά, με τη σημαία του Εργατικού Κέντρου και της Γ.Σ.Ε.Ε., πώς είναι δυνατό να μην είναι απογοητευμένη η εργατική τάξη; Και ποιος αγώνας μπορεί έτσι να γίνει για να περάσει στα χέρια γνήσιων εκπροσώπων της εργατιάς η Γ.Σ.Ε.Ε. και ολόκληρο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα;

Όταν οι ηγέτες της αριστεράς, πρωτοστατούν στη διάσπαση και δεν παλεύουν για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, γιατί να μην μπορούν τα αντρίκελα της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ να παριστάνουν την ηγεσία της εργατικής τάξης και να υπογράφουν κατάπτυστες Συλλογικές Συμβάσεις, σύμφωνα με τις επιθυμίες των καπιταλιστών; Επομένως, όταν οι δυνάμεις της αρι-

στεράς επιμένουν στην ίδια τυχοδιωκτική πολιτική της διάσπασης του εργατικού κινήματος, πώς να μην έχει ο Καραμανλής και τα αφεντικά του την ευκαιρία να επιβάλουν την αντιδραστική αντεργατική πολιτική τους;

Ακόμα μια φορά, η επέτειος της εργατικής πρωτομαγιάς αποκάλυψε τη χρεοκοπία, την σεχταριστική τύφλα, τον καιροσκοπισμό, και την πλήρη ανικανότητα της ηγεσίας ολόκληρης σχεδόν της αριστεράς, συμβιβασμένης και ασυμβίβαστης.

Και για άλλη μια φορά, έγινε ολοφάνερο ότι τα πάντα εξαρτιούνται από το τι θα κάνουν οι τίμιοι αγωνιστές όλων των οργανώσεων και των κομμάτων της αριστεράς και όλων των εργατικών παρατάξεων.

Η νίκη της εργατικής τάξης και της νεολαίας στη Γαλλία ήταν έργο των τίμιων πρωτοπόρων αγωνιστών της αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Αυτοί παραμέρισαν τους καιροσκόπους γραφειοκράτες, επέβαλαν την εργατική δημοκρατία των Συνελεύσεων, πάλεψαν για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο και οδήγησαν το κίνημα στη νίκη.

Έδειξαν έτσι τι πρέπει και τι μπορούμε να κάνουμε κι εμείς για να βάλουμε τέλος



στην καταστροφική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, του ΣΥΝ, του ΝΑΡ και των κολαούζων τους.

Όλοι, μαζί οι τίμιοι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας, να συντονίσουμε τη δράση μας ενάντια στις πολιτικές της διάσπασης και της ταξικής συνεργασίας. Και να παλέψουμε για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για την επαναστατική μαρξιστική ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος.

## Οι Κομμουνιστές δεν διασπάνε ποτέ τα εργατικά Συνδικάτα

**Αντίθετα, οι αληθινοί κομμουνιστές παλεύουν στην πρώτη γραμμή για την ταξική ενότητα και ανεξαρτησία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.**

**Οι πραγματικοί κομμουνιστές αγωνίζονται πάντα για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής ασυμφιλίωτης πάλης ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, για την επανάκτηση των καταργημένων εργατικών δικαιωμάτων, για τον σοσιαλισμό.**

**Πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας, τίμιοι μαχητές της αριστεράς: απομονώστε τους εχθρούς της εργατικής ταξικής ενότητας, παραμερίστε τους καιροσκόπους γραφειοκράτες διασπαστές.**

**Ακολουθήστε το παράδειγμα των εργατών και των νέων της Γαλλίας.**

**Σχηματίστε παντού Επιτροπές Εργατικής Ταξικής Ενότητας και δημοκρατίας, Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας και Αντεπίθεσης. Παλέψτε μαζί με τους κομμουνιστές, για ένα ενωτικό, πανεργατικό, δημοκρατικό συνέδριο, άμεσα εκλεγμένων αντιπροσώπων από δημοκρατικές κλαδικές Συνελεύσεις όλων των εργαζομένων και των άνεργων, ελλήνων και μεταναστών.**

**Για ένα αληθινό εργατικό συνέδριο, χωρίς εργατοπατέρες, που θα επεξεργαστεί το σχέδιο της ταξικής εργατικής αντεπίθεσης, ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση, για την σοσιαλιστική επαναστατική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.**



# Τα μαθήματα της Γαλλικής Εξέγερσης

Ο νόμος του Βιλπέν ήταν η αφορμή

Οι νέες αντεργατικές "εργασιακές ρυθμίσεις" που επικερίρησε να περάσει η γαλλική κυβέρνηση του Βιλπέν (De Villepin), με νόμο που ψήφισε τον Ιανουάριο 2006 (και ψευδεπίγραφο τίτλο "Για την Ισότητα των Ευκαιριών"), και ιδιαίτερα η διάταξη για την "Σύμβαση Πρώτης Πρόσληψης" (CPE), με την οποία ο κάθε εργοδότης θα μπορούσε, για μία διετία, να απολύει κάθε νεοπροσλαμβανόμενο κάτω των 26 ετών, χωρίς καμιά αποζημίωση ή άλλη επίπτωση, αύξησε κατακόρυφα την ήδη τεταμένη εργασιακή ανασφάλεια των νέων εργαζομένων και αποτέλεσε την αφορμή να ξεσπάσει η γαλλική εξέγερση του Μάρτη. Που ήταν η δυναμική έκρηξη της χρόνιας συσσωρευμένης οργής και αγανάκτησης της νεολαίας και της εργατικής τάξης. Η δυναμική ανάπτυξη της αντίστασης που ξεκίνησε από τους φοιτητές και αμέσως συνδέθηκε με το οργανωμένο εργατικό κίνημα παρέσυρε ολόκληρη την γαλλική κοινωνία των εκμεταλλευομένων και πολύ γρήγορα, οδήγησε σε μαζικές, αυξητικά κλιμακούμενες, κινητοποιήσεις 3.500.000 νέους και εργαζόμενους. Και σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, αν η κυβέρνηση δεν αποφάσιζε, στις 10 Απρίλη, την απόσυρση της διάταξης CPE, η επόμενη διαδήλωση θα κινητοποιούσε περισσότερους από 5.000.000.

Αντίθετα από τις αγχωτικές προσπάθειες των καπιταλιστικών επιτελείων να περιορίσουν τη σημασία αυτής της μεγάλης εργατικής και νεολαιίστικης νικηφόρας κινητοποίησης στην πάλη ενάντια στο συγκεκριμένο νόμο μόνο και μέσα στα γαλλικά σύνορα, η μεγάλη σημασία της ξεπερνάει τα όρια αυτά.

Όπως υποχρεώνονται να αναγνωρίσουν ακόμα και αστοί αναλυτές, οι ρίζες της δυναμικής αυτής εξέγερσης δεν είναι μόνο ο τελευταίος αντεργατικός νόμος (και πολύ περισσότερο μόνο η διάταξη CPE) της κυβέρνησης De Villepin. Αυτός ήταν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι. Αποτέλεσε την αφορμή να ξεσπάσει και να εκδηλωθεί η συσσωρευμένη οργή και αγανάκτηση των εργαζομένων και της νεολαίας που γέννησαν οι χρόνιες συνέπειες της καπιταλιστικής χρήσης μαζί με την σκληρή αντιλαϊκή και αντεργατική κυβερνητική πολιτική των τελευταίων δεκαετιών. Μια οργή και αγανάκτηση που διαπερνάει ολόκληρη την γαλλική κοινωνία και που με κάθε ευκαιρία εκδηλώνονταν περιστασιακά ή αποσπασμένα.

Ο ξεσηκωμός των ανέργων πριν από μερικά χρόνια, το μεγάλο ΟΧΙ στο αποκαλούμενο Ευρωσύνταγμα, η δυναμική εξέγερση της φτωχής νεολαίας των προαστίων του Παρισιού δεν είναι παρά μερικές από τις σημαντικότερες εκδηλώσεις του ίδιου πράγματος. Στο μόνο που διαφέρουν από την εξέγερση του Μάρτη, εκτός από την έκταση και το μέγεθος, είναι ότι δεν κατάφεραν ότι η τελευταία. Να ξεπεράσουν δηλαδή την αποσπασματικότητα και την διάσπαση που τις καθήλωνε και τις έκανε αναποτελεσματικές.

**Γενικές Συνελεύσεις,  
Επιτροπές Αγώνα και  
Ενιαίο Μέτωπο  
ενάντια στη διάσπαση και την  
γραφειοκρατική  
αγκύλωση**

Η ιδιαιτερότητα της τελευταίας εξέγερσης των γάλλων νέων και εργαζομένων, που την κάνει διδακτικό μάθημα για την παγκόσμια εργατική τάξη, βρίσκεται στο ότι με κυρίαρχο όπλο τις Γενικές Συνελεύσεις και

τις εκλεγμένες Επιτροπές Αγώνα που λογοδοτούσαν κατευθείαν σ' αυτές, κατάφερε και δημιούργησε τρόπους να ξεπεράσει τους φραγμούς και την πολυδιάσπαση που επιβάλλουν το καπιταλιστικό κράτος, οι γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές και πολιτικές ηγεσίες του ρεφορμισμού και του σταλινισμού και να φτάσει στον σχηματισμό του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου των εργαζομένων και των φοιτητών και να υποχρεώσουν την κυβέρνηση να υποχωρήσει θεαματικά.

Αυτή ακριβώς η ιδιαιτερότητα, μαζί με την μεγάλη έκταση και ένταση των δυναμικών κινητοποιήσεων, γέννησαν τις έκδηλες ανησυχίες των αστών αναλυτών και των καθεστωτικών επιτελείων και τις αγχώδεις προσπάθειές τους να αποκρύψουν, να διαστρεβλώσουν και να θολώσουν τις εξελίξεις αυτές και να εμποδίσουν την διάδοση και την επέκτασή τους.

Γνωρίζουν και καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι οι συνθήκες που γέννησαν την γαλλική εξέγερση, και τις επικίνδυνες για το καθεστώς διεργασίες που ανέδειξε, είναι οι συνθήκες της μεγάλης ανεργίας, της φτώχειας, της σκληρής αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής των κυβερνήσεων, της εργοδοτικής ασυδοσίας, του περιορισμού των κοινωνικών δικαιωμάτων και λαϊκών κατακτήσεων. Οι συνθήκες δηλαδή της καπιταλιστικής κρίσης και του οικονομικού και κοινωνικού αδιεξόδου και αποσύνθεσης που είναι πανομοιότυπες σε κάθε μικρή και μεγάλη χώρα, αναπτυγμένη ή καθυστερημένη, στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο. Συνθήκες που εγκυμονούν και καλλιεργούν παρόμοιες εξεγέρσεις με απρόβλεπτες συνέπειες για τα καπιταλιστικά καθεστώτα.

Αντίθετα όμως από τα καπιταλιστικά επιτελεία, που έχουν κάθε λόγο και αιτία να αποκρύβουν και να αλλοιώνουν τα πραγματικά χαρακτηριστικά και την έκταση αυτής της εξέγερσης, οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος πρέπει να μάθουν και να διδαχτούν από την πάλη των γάλλων φοιτητών και εργατών. Ιδιαίτερα οι μαρξιστές επαναστάτες, σε όποια ομάδα κι αν βρίσκονται, έχουν υποχρέωση να μελετήσουν και να κατανοήσουν τα σπουδαία μαθήματα της γαλλικής εξέγερσης και να καθορίσουν ανάλογα την πολιτική τους ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αποφασιστικά το εργατικό κίνημα της χώρας τους.

Η σοβαρή μελέτη αυτών των μαθημάτων έχει ιδιαίτερη αξία για το εργατικό κίνημα της χώρας μας. Όπου η πολυδιάσπαση και η ουσιαστική κατάπνιξη των εργατικών αγώνων από την πολιτική των παρατάξεων που ελέγχουν την ΓΣΕΕ και τις άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις -που σε συνδυασμό με την διασπαστική πολιτική της ηγεσίας του ΠΑΜΕ και του NAP απειλούν το συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα με ακόμα μεγαλύτερο διαλυτικό και ολέθριο οργανωτικό κατακερματισμό- αποτελούν το πρωταρχικό πρόβλημα του εργατικού κινήματος.

Οι απόψεις που προσπαθούν να χαρακτηρίσουν την γαλλική εξέγερση ως "συνέχεια του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος", έρχονται σε καταφανή αντίθεση με την πραγματικότητα και δεν βοηθούν καθόλου προς αυτή την κατεύθυνση. Αντίθετα, θελημένα ή αθέλητα, βοηθάνε να αποκρύβονται τα ταξικά χαρακτηριστικά της ανοιξιάτικης φοιτητικής και εργατικής γαλλικής εξέγερσης πίσω από τα ισοπεδωτικά αταξικά και παρδαλόχρωμα "λαϊκομετωπικά" γνωρίσματα του πάλαι ποτέ αποκαλούμενου "κινήματος των κινημάτων", του σημερινού σοσιαλδημοκρατικού "Κοινωνικού Φόρουμ", και να φράζεται κάθε προσπάθεια κατανόησης των σπουδαίων μαθη-

μάτων που πρέπει να βγουν από το εργατικό κίνημα.

Η γαλλική εξέγερση μας διδάσκει καθαρά ότι το εργατικό κίνημα μπορεί και πρέπει να ξεπεράσει τους διαλυτικούς φραγμούς της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και μέσα από αληθινές και δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις σε κάθε εργατικό χώρο, σε κάθε Σωματείο και συνδικαλιστική οργάνωση της βάσης να εκλέξει και να συγκροτήσει Επιτροπές Αγώνα που συντονισμένες δημοκρατικά μεταξύ τους θα επαναφέρουν τις οργανώσεις του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στον αγωνιστικό δρόμο και θα καταφέρουν την ανάπτυξη του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Ενός Ενιαίου Μετώπου εργατικής αντεπίθεσης, που θα συγκεντρώσει τις διασκορπισμένες εργατικές δυνάμεις, αποφασιστικά και αποτελεσματικά, ενάντια στην δυναμική αντιμετώπιση της καπιταλιστικής επίθεσης, στην υπεράσπιση των απειλούμενων οικονομικών και κοινωνικών κατακτήσεων και την επανάκτηση των χαμένων, στην ουσιαστική προορτασία και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου από την ακρίβεια, να σταματήσει να φορτώ-

νεται η ανεργία που γεννάει το καπιταλιστικό σύστημα στις πλάτες της εργατικής τάξης και της νεολαίας, στην κατάργηση των αντεργατικών νόμων, στην ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής λιτότητας, για την κυβέρνηση των ιδίων των εργαζομένων στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος εξόδου της κοινωνίας από την καπιταλιστική κρίση και αποσύνθεση.

Ένα τέτοιο Ταξικό Μέτωπο πρώτα και κύρια θα μαζικοποιήσει ξανά τις εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, θα τις απελευθερώσει από τον διασπαστικό και διαλυτικό έλεγχο της εγκαθιδρυμένης και συμβιβασμένης με το εκμεταλλευτικό καθεστώς συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, των εργοδοτών και του αστικού κράτους, θα επαναφέρει την φυσική δημοκρατική λειτουργία τους στη βάση των κανόνων της εργατικής δημοκρατίας και θα αποκαταστήσει την εμπιστοσύνη των εργατικών μαζών σε αυτές.

Μόνο ένα τέτοιο Εργατικό Μέτωπο, θα συσπειρώσει μαζί του την αγωνιζόμενη νεολαία και κάθε άλλο κίνημα απελπισμένων εκμεταλλευομένων που συνθλιβονται από τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης.

## Μια μαρτυρία από πρώτο χέρι...

Από τον "Σπάρτακο" του Μαΐου (No 84) πήραμε και αναδημοσιεύουμε αποσπάσματα μιας συνέντευξης ενός φοιτητή από την Τουλούζη (μέλος της JCR, οργάνωσης νεολαίας της LCR), στα οποία περιγράφονται οι διεργασίες και οι διαδικασίες που αναπτύχθηκαν στην διάρκεια των γαλλικών κινητοποιήσεων μέσα στο φοιτητικό, και ιδιαίτερα αναδεικνύουν τον ρόλο των Γενικών Συνελεύσεων, των Επιτροπών Αγώνα και του Ενιαίου Μετώπου μεταξύ φοιτητών και εργατών. Και δείχνει πως το φοιτητικό κίνημα έδρασε ως "προσάναμμα" της γενικότερης εργατικής και κοινωνικής φωτιάς που άναψε και πως η προσπάθεια σύνδεσης του φοιτητικού με το εργατικό κίνημα θα είναι πιο ισχυρή και εκτεταμένη όταν προετοιμαστεί και επιδιωχθεί από το ίδιο το συγκροτημένο εργατικό κίνημα στη βάση γενικότερων οικονομικών και κοινωνικών διεκδικήσεων και κατακτήσεων.

Στην ερώτηση "μπορείς να μας εξηγήσεις τον τρόπο λειτουργίας των Γενικών Συνελεύσεων;" ανάμεσα σ' άλλα λέει: "Οι Γενικές Συνελεύσεις (ΓΣ) είναι σημαντικές για το κίνημά μας γιατί όλες οι αποφάσεις που αφορούσαν την κινητοποίηση πάρθηκαν σε επίπεδο ΓΣ. Οι αγωνιστές από τις πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις συμμετέχουν στις ΓΣ, αλλά προτεραιότητα έχει το πλαίσιο αυτοοργάνωσης. Η ΓΣ αυτή και το "εκτελεστικό της όργανο" η επιτροπή αγώνα, αποτελούν την βασική δομή του κινήματος...Οι ΓΣ καλούνται δυο φορές την εβδομάδα στο Μιράιγ (οι ρυθμοί ποικίλουν από σχολή σε σχολή) και ο αριθμός των συμμετεχόντων κυμαίνεται μεταξύ 1000 και 1500 φοιτητών. Ανάμεσα σε δύο ΓΣ, συνέρχεται η Επιτροπή Αγώνα η οποία είναι επιφορτισμένη να κάνει πράξη τις αποφάσεις της ΓΣ. Στην Επιτροπή αυτή συμμετέχει κάθε ένας και κάθε μια που θέλει να στρατευτεί στο κίνημα, οργανωμένος/ή ή όχι σε ένα κόμμα ή σε ένα συνδικάτο. Για να είναι όσο γίνεται πιο αποτελεσματική, αποτελείται από υποεπιτροπές μέσω των οποίων εκπληρώνεται το έργο της. Κάθε υπο-επιτροπή λογοδοτεί ενώπιον της ΓΣ ώστε να είναι σίγουρο ότι ενεργεί σύμφωνα με την εξουσιοδότηση. Αυτού του είδους η λειτουργία μας επιτρέπει να έχουμε όσο γίνεται πιο πλατιά κινητοποίηση γιατί όλοι/ες αισθάνο-

νται ότι δρουν ενεργά μέσα στο κίνημα. Και μετά από αυτό, μπορούμε να προχωρήσουμε όσο γίνεται περισσότερο, όπως σε καταλήψεις πανεπιστημίων για παράδειγμα. Εκεί που θα ήταν αδύνατον μια πολιτική ή συνδικαλιστική οργάνωση μόνη της να καλέσει και να πραγματοποιήσει μια κατάληψη σχολής, η ΓΣ μπορεί να πάρει αυτή την ευθύνη..."

Στην ερώτηση "ποια είναι η δομή του κινήματος στο επίπεδο όλων των σχολών και των λυκείων της πόλης;" λέει: "Στην Τουλούζη, σε τρεις σχολές υπάρχουν κινητοποιήσεις, δύο βρίσκονται υπό κατάληψη και η τρίτη παραμένει κλειστή τις μέρες των μεγάλων διαδηλώσεων. Για να συντονιζόμαστε φτιάξαμε μια διασχιλική επιτροπή που μας επιτρέπει να οργανώσουμε από κοινού τις διαδηλώσεις και επίσης τις δράσεις μας. Οι μαθητές των λυκείων κάνουν επίσης Γενικές Συνελεύσεις στα σχολεία τους και συντονίζονται σε επίπεδο πόλης. Αντιπρόσωποι των μαθητών συμμετέχουν στις εργασίες της διασχιλικής επιτροπής. Σε εθνικό επίπεδο υπάρχει η ίδια οργανωτική δομή. Οι ΓΣ σε κάθε σχολή εξουσιοδοτούν αντιπροσώπους στην εθνική συντονιστική επιτροπή για να διαμορφώνονται από κοινού οι προοπτικές και μια πλατφόρμα διεκδικήσεων, κοινή σε όλα τα πανεπιστήμια..."

...Η σύνδεση με τα εργατικά συνδικάτα της πόλης είναι πολύ σημαντική. Από το ξεκίνημα ήδη των κινητοποιήσεων, κάναμε την εκτίμηση ότι το CPE δεν αφορούσε μόνο τους νέους κάτω των 26 ετών αλλά το σύνολο της εργασίας. Ξεκινώντας από εκεί, πείσαμε, απευθυνόμενοι προς τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, ώστε να διευρύνουν την κινητοποίηση προς τους εργαζόμενους. Αντιπρόσωποι των φοιτητικών ΓΣ είναι παρόντες στις συνεδριάσεις της ολομέλειας των συνδικάτων της Τουλούζης για να ακουστεί η φωνή των φοιτητών και να οργανωθούν κοινές δράσεις με τα συνδικάτα. Την ίδια στιγμή αναπτύξαμε σχέσεις με τις συνδικαλιστικές ομάδες βάσης. Μαζί τους, θα μοιράσουμε προκηρύξεις έξω από τις επιχειρήσεις. Ζητάμε επίσης και παίρνουμε τον λόγο στις ΓΣ των εργαζομένων. Όλη αυτή η δουλειά είναι σημαντική για να ανοίξουμε το κίνημά μας έξω από τα πανεπιστήμια. Για να κερδίσουμε, πρέπει να είμαστε σε θέση να κάνουμε πράξη την σύνδεση μεταξύ του φοιτητικού κινήματος και του κόσμου της εργασίας..."

# "Ευρωπαϊκό Κοιν

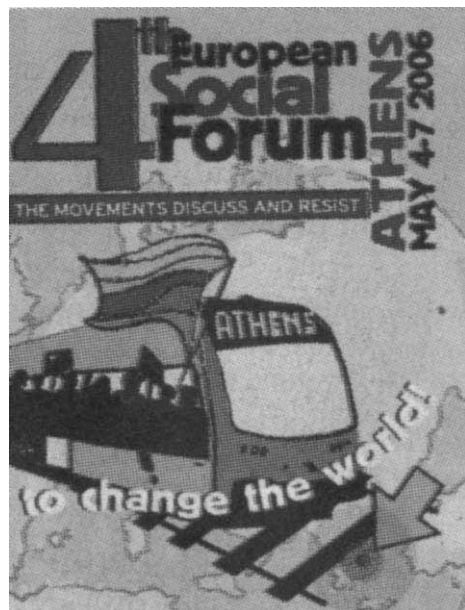
## Σοσιαλδημοκρατικός "Λο

**Σ**τις αρχές Μαΐου 2006 πραγματοποιήθηκε στη χώρα μας τριήμερη συνάντηση του "4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ". Ένα "πολύχρωμο, ειρηνικό ευρηματικό πανηγύρι" όπως το χαρακτήρισαν οι διοργανωτές του. Ένα "πανηγύρι" που σύμφωνα με τις θέσεις και τις απόψεις που προβάλλει εξυπηρετεί και ανταποκρίνεται στις συμβιβαστικές επιδιώξεις και τους προσανατολισμούς της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας.

Τα βασικά του συνθήματα για τα μεγάλα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της εποχής μας, πηγάζουν κυρίως από την σοσιαλδημοκρατική αντίληψη για "ειρηνικό μετασχηματισμό" και βελτίωση του καπιταλισμού. Παραγνωρίζοντας την πραγματικότητα της φύσης και του χαρακτήρα των προβλημάτων αυτών (ανεργία, ακρίβεια, φτώχεια, ρατσισμός, περιβαλλοντική καταστροφή, ληστρική εκμετάλλευση του πλανήτη από τις τράπεζες και τις πολυεθνικές, λιμοκτονίες κλπ, κλπ) -που απορρέουν από την δομική και οργανική κοινωνικοοικονομική κρίση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και οργάνωσης της κοινωνίας και που αυτά τα ίδια αναδεικνύουν ότι είναι ιστορικά ξεπερασμένοι σε σχέση με τις αληθινές ανάγκες της κοινωνίας- οι ιδρυτές και οργανωτές του αποκαλούμενου "Κοινωνικού Φόρουμ", καλλιεργούν συστηματικά αυταπάτες ότι μπορεί να υπάρξει ένας καπιταλισμός "με ανθρώπινο πρόσωπο", που θα "βάξει τον άνθρωπο πάνω από τα κέρδη", που δεν θα αναπτύσσει τον ρατσισμό, δεν θα κάνει πολέμους, δεν θα αναπτύσσει την ανεργία, την φτώχεια την εκμετάλλευση.

Είναι χαρακτηριστική η εμμονή των δυνάμεων του "Κοινωνικού Φόρουμ" στον εντοπισμό της πηγής των σημερινών προβλημάτων στην "νεοφιλελεύθερη πολιτική" των κυβερνήσεων, προτείνοντας μια "άλλη πολιτική" (ποια άραγε;) και αφήνοντας στο απυρόβλητο τις πραγματικές δομικές αιτίες και αντιφάσεις της καπιταλιστικής παρακμής που τα προκαλούν.

Σε μια εποχή που περισσότερο από ποτέ άλλοτε εκφράζεται με καταστροφικό τρόπο για ολόκληρο τον πλανήτη η αντίθεση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής (ατομική ιδιοκτησία και εθνικά σύνορα) με τα υπεραναπτυγμένα παραγωγικά μέσα και τις τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες που έχει δημιουργήσει και χρειάζεται η κοινωνία, την ώρα που οι αντικειμενικές συνθήκες για την σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού όχι μόνο είναι υπερώριμες αλλά έχουν αρχίσει να σαπίζουν, οι



σοσιαλδημοκράτες κηρύσσουν στους εργαζόμενους ότι με μια άλλη πολιτική, "αντινεοφιλελεύθερη" θα μπορούσε ο καπιταλισμός να αποκτήσει το αγγελικό πρόσωπο που ευαγγελίζονται, χωρίς να χρειάζεται να θιχτεί η ατομική ιδιοκτησία των καπιταλιστών πάνω στα κοινωνικά μέσα παραγωγής, χωρίς να ανατραπεί το δικαίωμα των καπιταλιστών να εκμεταλλεύονται για ατομικό όφελος τους εργάτες, την κοινωνία και ολόκληρο τον πλανήτη, και χωρίς βέβαια να ανατραπουν οι δομές του αστικού κράτους που προστατεύει το σαπισμένο καπιταλιστικό καθεστώς.

Σε μια εποχή που η αστική δημοκρατία του κεφαλαίου πετάει τα δημοκρατικά προσώπια και με τον εφιαλτικότερο για τις μάζες των εκμεταλλευόμενων τρόπο, αποκαλύπτει ότι δεν είναι παρά δικτατορία του κεφαλαίου, η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία που πατρώνει το "Κοινωνικό Φόρουμ", προπαγανδίζει τις "αρετές" αυτής της αστικής "δημοκρατίας" και προσπαθεί να πείσει τους εκμεταλλευόμενους να την αποδεχτούν και να περιοριστούν σ' αυτή.

Στην πραγματικότητα, η προσπάθεια της σοσιαλδημοκρατίας να προωθήσει στους εκμεταλλευόμενους την ιδέα "μεταρρύθμισης" του καπιταλισμού -ότι δηλαδή χωρίς να χρειάζεται να τον ανατρέψουμε αλλά χρησιμοποιώντας τις δομές της αστικής δημοκρατίας και ψηφίζοντας τους εκπροσώπους τους για να σχηματίζουν κυβέρνηση ή να συμμετέχουν σε κυβερνήσεις συνεργασία με άλλα αστικά κόμματα μπορούμε να έχουμε ειρήνη, δημοκρατία, ανθρώπινη ζωή, χωρίς ανεργία φτώχεια και ρατσισμό- η προσπάθεια αυτή δεν είναι απλά αυταπάτη αλλά προσπάθεια εξωραϊσμού και συμβολής στη διατήρηση του εκμεταλλευτικού καθεστώτος.

Τα αντιδραστικά και αντεργατικά έργα των κυβερνήσεων που οι σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις σχημάτισαν ή που συμμετείχαν, ως συνεργάτες, και σή-

μερα στηρίζουν και προωθούν το "Κοινωνικό Φόρουμ", αποτελούν την καλύτερη απόδειξη για τις πραγματικές προθέσεις και τους προσανατολισμούς που έχουν.

### Φόρουμ Λαϊκού Μετώπου και Ταξικής Συνεργασίας

**Σ**το εγχείρημα του "Κοινωνικού Φόρουμ", βέβαια, οι σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις δεν είναι μόνες τους.. Συνεργάζονται στενά με αστικοδημοκρατικές δυνάμεις που αντιπροσωπεύουν τις πιο αδύναμες μερίδες του κάθε "εθνικού" κεφαλαίου.

Έτσι στην Γαλλία την οργάνωση "ATACK", πίσω από την οποία βρίσκεται η διεύθυνση της εφημερίδας LE MONDE, σταθερός εκφραστής της γαλλικής "εθνικής" μικρομπουρζουαζίας και των θιγόμενων από την "παγκοσμιοποίηση" συμφερόντων της, ήταν από τους πρωτοπόρους οργανωτές του αποκαλούμενου "αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος" και του "Κοινωνικού Φόρουμ". Στην Ελλάδα, μαζί με τον "ΣΥΝ", και το ΠΑΣΟΚ συμμετέχει στο "Κοινωνικό Φόρουμ" ενώ η "Ελευθεροτυπία" των συμφερόντων Τεγόπουλου, όμοιου ταξικού προσανατολισμού με την Le Monde, προσπαθώντας να την μιμηθεί, το έχει αναλάβει υπό την προστασία της. Και σε κάθε άλλη χώρα, μέσω του "Κοινωνικού Φόρουμ", αναπτύσσονται ανάλογες "συμμαχίες".

Αν συνυπολογίσουμε και το γεγονός ότι πολλοί αστικοί ευρωπαϊκοί ή άλλοι κρατικοί μηχανισμοί, είτε άμεσα ή έμμεσα, μέσω των λεγόμενων "μη κυβερνητικών οργανώσεων", βοηθούν ή και χρηματοδοτούν τις δραστηριότητες του Φόρουμ, γίνεται καθαρό ότι διάφορες μερίδες του ευρωπαϊκού κυρίως

κεφαλαίου, και ιδίως αυτές που "ρίχνονται" από την μοιρασιά της παγκοσμιοποίησης, προσπαθούν να προωθήσουν τα πολιτικά τους συμφέροντα ακόμα και μέσω του "Κοινωνικού Φόρουμ" και των "εθνικών" του εκδοχών.

Το "Κοινωνικό Φόρουμ", λοιπόν, δεν είναι παρά μια συνεργασία και συσπείρωση πολιτικών δυνάμεων με "λαικομετωπικό" χαρακτήρα. Μια συνεργασία δηλαδή που δημιουργήθηκε και λειτουργεί στη βάση της συνεργασίας και του συμβιβασμού των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευόμενων (στο όνομα των οποίων μιλάει η σοσιαλδημοκρατία και οι εκπρόσωποί της στα συνδικάτα) με τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατικών μερίδων που αντιπροσωπεύουν οι αστικές δυνάμεις που συμμετέχουν σε αυτό. Και όπως έχει αποδείξει πολλαπλά η ιστορία του εργατικού κινήματος, κάθε τέτοια συνεργασία και συμβιβασμός καταλήγει στην απώλεια της ταξικής ανεξαρτησίας της εργατικής τάξης και στην υποταγή των συμφερόντων της στην εξυπηρέτηση των αστικών συμφερόντων. Οι πολιτικές προσεγγίσεις του "Κοινωνικού Φόρουμ", που μέσα από την πλήρη ασάφεια και την σύγχυση που τις χαρακτηρίζει, κάνουν αρκετά καθαρό την πρόθεσή τους να μην θίξουν την κυριαρχία και τις δομές του κεφαλαιοκρατικού συστήματος, είναι η πρώτη σαφής ένδειξη του χαρακτήρα αυτού του "λαϊκομετωπικού" ταξικού συμβιβασμού.

### Συνδικάτα και Φόρουμ

**Μ**ε έμφαση οι διοργανωτές και ιδρυτές του "Κοινωνικού Φόρουμ" προβάλλουν την συμμετοχή των ηγετών των συνδικάτων σ' αυτό. Ο Αλ



# Κοινωνικό Φόρουμ"

## "λαϊκομετωπικός" μανδύας

Καλύβης, στέλεχος του ΣΥΝ και αντιπρόεδρος της ΓΣΕΕ με καμάρι δήλωνε στην "Ελευθεροτυπία": "Για πρώτη φορά το Ευρωπαϊκό Φόρουμ συνδιοργανώνεται από τα συνδικάτα. Δημιουργήθηκαν οι όροι για να αποκτήσει το συνδικαλιστικό κίνημα μια μεγαλύτερη δυναμική και να προσεγγίσει τη νεολαία". Σα να ήταν η έλλειψη του "Κοινωνικού Φόρουμ" που εμπόδιζε μέχρι τώρα την ΓΣΕΕ να "προσεγγίσει την νεολαία"! Παρόμοιες αναφορές για την συμμετοχή των συνδικάτων γίνονται και από πολλούς άλλους που ψάχνουν δικαιολογίες για να αιτιολογήσουν την συμμετοχή τους στο συμβιβαστικό "λαϊκομετωπικό" "Κοινωνικό Φόρουμ". (8/5/2006, σελ. 13)

Στην πραγματικότητα όμως, η συμμετοχή αυτή των συνδικάτων δεν περιλαμβάνει τις εργατικές βάσεις τους, αλλά μόνο τις γραφειοκρατικές ηγεσίες τους, που σαν στελέχη συγκεκριμένων πολιτικών χώρων αποφασίζουν να συμμετέχουν στο "Κοινωνικό Φόρουμ". Και είναι ακριβώς ο συμβιβαστικός προσανατολισμός αυτών των ηγεσιών που τους φέρνει στο "Φόρουμ" αυτό, μαζί και οι ανάγκες για την εξυπηρέτηση της πολιτικής ταξικής συνεργασίας που ακολουθούν.

Για την καλύτερη κατανόηση του χαρακτήρα αυτής της συμμετοχής αρκεί να αναφέρουμε ότι η γνωστή ηγεσία της Ομοσπονδίας του ΟΤΕ που ήρθε σε συνεννόηση με την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και υπέγραψε εκείνη την επαισχυνη συμφωνία εργασιακού μεσαίωνα σε βάρος των νέων εργαζομένων που θα προσλαμβάνονται στον ΟΤΕ, κυκλοφόρησε χαρωπές και πολύχρωμες αφίσες που μας καλούσαν "να συμμετέχουμε όλοι μαζί στη γιορτή των κινήματων", στο πανηγύρι δηλαδή του 4ου "Κοινωνικού Φόρουμ".

Στην ουσία, πίσω από την συμμετοχή των ηγετών της ΠΑΣΚΕ που ελέγχουν την ΓΣΕΕ και άλλες δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, κρύβεται η συμμετοχή της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Και τα μεγάλα ποσά που φεύγουν από το ταμείο της ΓΣΣΕ για να χρηματοδοτήσουν τις δραστηριότητες του "Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ" είναι τελικά ενισχύσεις που απορρέουν από την θέληση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ να στηρίξει τον σχηματισμό αυτό, για την εξυπηρέτηση, φυσικά, δικών της πολιτικών "κεντροαριστερών" επιδιώξεων.

Η παρουσία, λοιπόν, στο "Κοινωνικό Φόρουμ" αυτών των συνδικαλιστών ηγετών που κάνουν ότι μπορούν για να κρατούν το εργατικό κίνημα διασπασμένο, αποδιοργανωμένο και κάτω από

τον έλεγχο του κρατικού μηχανισμού και των κομμάτων της καθεστωτικής διαχείρισης, των ηγετών αυτών, δεν του εξασφαλίζει κανένα εργατικό ταξικό άλλοθι στον συμβιβαστικό προσανατολισμό εξωραϊσμού του σάπιου καπιταλιστικού καθεστώτος. Και δεν απαλλάσσει κανέναν από τις ευθύνες συννενοχής που απορρέουν από την συμμετοχή του σ' αυτό.

**Μόνο το εργατικό κίνημα μπορεί να ενώσει και να δώσει προοπτική στα άλλα κινήματα εκμεταλλευομένων**

**Κ**ι αν οι δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ, του κυβερνητικού και κρατικού συνδικαλισμού και κάθε άλλη μικρότερη πολιτική σοσιαλδημοκρατική παραλλαγή έχουν τους λόγους που αναφέραμε για να συμμετέχουν σ' αυτόν τον "λαϊκομετωπικό" σχηματισμό του "Κοινωνικού Φόρουμ", οι οργανώσεις, που μιλούν για την αναγκαιότητα της πολιτικής ανεξαρτησίας της εργατικής τάξης και αναφέρονται στις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού και συμμετέχουν σ' αυτό, τι γυρεύουν εκεί;

Μετά το "πανηγύρι" του "4ου Ευρωπαϊκού Φόρουμ", που αποκάλυψε ακόμα περισσότερο τα χαρακτηριστικά του δεν είναι άραγε καιρός να επανεκτιμήσουν την στάση τους και να σταματήσουν την συμμετοχή τους σ' αυτό;

Η ελπίδα ότι θα σχηματίσουν ένα "αντικαπιταλιστικό πόλο" μέσα στο "Κοινωνικό Φόρουμ" είναι αυταπάτη. Οικονομική "αντικαπιταλιστική τάση" μέσα σ' ένα πολιτικό σχήμα που δεν αμφισβητεί τον καπιταλισμό αλλά προωθεί τον εξωραϊσμό του, ακόμα κι αν γίνει, δεν θα είναι σίγουρα αντικαπιταλιστική.

Μετά το "4ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ" η μόνη ουσιαστική επίκληση που χρησιμοποιείται για την συμμετοχή τους σ' αυτό είναι η "μαζικότητα" των συμμετεχόντων στο χώρο του παλιού αεροδρομίου όπου διοργανώθηκε, και ιδιαίτερα ο μεγάλος όγκος συμμετοχής στην πορεία που έγινε στην Αθήνα και οι διοργανωτές την ανεβάζουν στα 100.000 άτομα. Δεν μπορεί να μην βλέπουν όμως ότι αυτή η "μαζική" συμμετοχή δεν ήταν κάποια "κινήματα" αλλά μέλη και οπαδοί των πολιτικών σχηματισμών που συμμετείχαν στο "Κοινωνι-

κό Φόρουμ" (κυρίως ΣΥΝ, ΠΑΣΟΚ).. Και θα θυμίσουμε ότι η μαζικότητα αυτή δεν αποτελεί καν επιχείρημα για το πολιτικό χαρακτήρα και τις επιδιώξεις των σχηματισμών. Ποιος δεν θυμάται την κατά πολύ μεγαλύτερη "μαζικότητα" των Φεστιβάλ της ΚΝΕ και του ΠΑΣΟΚ, (γεγονός που δεν άλλαζε στο παραμικρό τον αληθινό πολιτικό χαρακτήρα τους). Ή τις επανειλημμένες, σε διάφορες φάσεις, κινητοποιήσεις πολλαπλάσιων εκατοντάδων χιλιάδων που κατάφεραν να κάνουν, κάτω από τα ρεφορμιστικά τους συνθήματα, χωρίς αυτό να τους εμποδίσει καθόλου να κάνουν τις προδοσίες που έκαναν.

Οι σύντροφοι των ομάδων που επικαλούνται τον επαναστατικό μαρξισμό και συμμετέχουν στο "Κοινωνικό Φόρουμ", δεν κάνουν μόνο τον καιρό τους σ' αυτό. Ότι προθέσεις κι αν έχουν, καταλήγουν να ρίχνουν νερό στο μύλο των "λαϊκομετωπικών" επιδιώξεων της σοσιαλδημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ (όσον αφορά την Ελλάδα) και των αντίστοιχων πολιτικών δυνάμεων (όσον αφορά την Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο). Και, παρ' όλο που ξέρουμε ότι δεν το θέλουν, με την συμμετοχή τους υποσκιάζουν και ναρκοθετούν κάθε προσπάθεια και πάλη για πολιτική ταξική ανεξαρτησία της εργατικής τάξης.

Τα κινήματα και η ενότητά τους, που λένε ότι βλέπουν μέσα στο "Κοινωνικό Φόρουμ", δεν είναι ούτε η σκιά τους. Η μόνη δύναμη που μπορεί πραγματικά να συγκεντρώσει γύρω της τα διάφορα κινήματα των εκμεταλλευομένων, που γεννάει η κρίση και η αποσύνθεση του καπιταλισμού, είναι το εργατικό κίνημα. Μόνο αυτό μπορεί να δώσει αξιόπιστη αντικαπιταλιστική σοσιαλιστική προοπτική στον αγώνα τους. Αρκεί να απελευθερωθεί από τα δεσμά του κρατικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού και τους φραγμούς της διάσπασης και της αποκάριση που έχουν ανυψώσει



και ανυψώνουν καθημερινά οι φερόμενοι ως ηγέτες που ελέγχουν τις ταξικές οργανώσεις του.

Αυτός ακριβώς πρέπει να είναι ο προσανατολισμός των επαναστατών μαρξιστών και κάθε τίμιου αγωνιστή του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Απέναντι στην πολυδιάσπαση να αντιτάξουμε την πάλη για το Ενιαίο Μέτωπο Αντεπίθεσης της εργατικής τάξης ενάντια στην μαζική και συντονισμένη επίθεση του κεφαλαίου. Να προσπαθήσουμε να συμβάλουμε στην επανάκτηση των συνδικάτων από τους ίδιους του εργάτες. Να οργανωθούν οι διάσπαρτες εργατικές δυνάμεις και να προσπαθήσουμε να τις κερδίσουμε στις επαναστατικές ιδέες του μαρξισμού.

Να καταπολεμήσουμε την διαλυτική ρεφορμιστική επιρροή πάνω στην εργατική τάξη και να συσπειρώσουμε κάθε κίνηση εκμεταλλευομένων στο εργατικό κίνημα.

Μέσα από αυτή την πάλη πρέπει να οικοδομήσουμε την απαραίτητη ενιαία επαναστατική Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών που θα βάλει τις βάσεις για ένα αληθινά επαναστατικό μαζικό Εργατικό Κόμμα και θ' ανοίξει τον δρόμο για την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και την σοσιαλιστική αλλαγή.

Σ.Χ.

# Η πείρα μιας εποχής

## ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

του ERNEST MANDEL

Το παρακάτω άρθρο του Ερνέστου Μαντέλ -που πρωτοδημοσιεύτηκε τον Ιούλη του 1961, στο "Μαρξιστικό Δελτίο" φύλλο 10- πιστεύουμε πως έχει να διδάξει πολλά, ιδιαίτερα σ' εκείνους που αδυνατούν να αντιληφθούν ότι τα διάφορα "αντινεοφιλελεύθερα Φόρουμ" δεν είναι τίποτε άλλο από μια σύγχρονη, σοσιαλδημοκρατική, μορφή της πασίγνωστης σοσιαλπροδοτικής πολιτικής του λεγόμενου "Λαϊκού Μετώπου". Κι αντί να παλεύουν για το χτίσιμο του κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, αυτοί κουβαλάνε νερό στο μύλο των διαφόρων "αριστερών" και δήθεν "σοσιαλιστικών" σπληνικών της καπιταλιστικής εξουσίας, νομίζοντας πως έτσι θα καταφέρουν να κερδίσουν τους αγωνιστές που απομακρύνονται αghιασμένοι από τα ρεφορμιστικά κόμματα

Η άνοδος στην εξουσία των ναζι προκάλεσε ένα κλονισμό σ' όλη την ευρωπαϊκή εργατική τάξη. Η παθητική συνθηκολόγηση των γερμανικών εργατικών οργανώσεων μπροστά στον εχθρό τους, θεωρήθηκε παντού σαν αίσχος. "Αυτό δεν θα γίνει σε μας" έλεγαν οι εργάτες των άλλων χωρών. Πραγματικά, αυτό δεν ξανάγινε. Στην Αυστρία οι εργαζόμενοι αμύνθηκαν ηρωικά, με το όπλο στο χέρι, ενάντια στο κληρικό - φασιστικό πραξικόπημα. Στη Γαλλία, αμέσως μετά τις 6 του Φλεβάρη 1934, ένα φοβερό κύμα ενιαίας δράσης ξέσπασε μέσα στο εργατικό κίνημα, γεννώντας τεράστιες ελπίδες, εκκολάπτοντας τεράστιες ενέργειες. Στην Ισπανία, δύο φορές, στα 1934 και στα 1936, ο λαός πήρε τα όπλα για να φωνάξει "αλτ" στο φασισμό.

Να ποιο ήταν το πλέγμα μέσα στο οποίο πρέπει να αντικριστεί το Λαϊκό Μέτωπο.

Η εργατική διαίρεση ήταν μια από τις κύριες αιτίες της ήττας στη Γερμανία. Η ενότητα εργατικής δράσης υπήρξε η αφετηρία για την άνοδο των δυνάμεων της αριστεράς στη Γαλλία μετά το 1934. Ακόμα και σήμερα όταν οι Γάλλοι και οι Βέλγοι εργαζόμενοι ζητούν το Λαϊκό Μέτωπο, είναι προπάντων αυτή την εργατική ενότητα που χειροκροτούν και ζητούν.

Αλλά το Λαϊκό Μέτωπο δεν ήταν μόνο εργατική ενότητα: ήταν επίσης η ενότητα ανάμεσα στις εργατικές οργανώσεις και στις αστικοφιλελεύθερες οργανώσεις (Ριζοσπάστες στη Γαλλία, Δημοκρατικούς στην Ισπανία). Κι' εδώ βρίσκεται η ουσία των αντιφάσεων. Αυτή η ενότητα με την αστική αριστερά οδήγησε αναμφίβολα σε μερικές εκλογικές νίκες: αλλά ταυτόχρονα κράτησε τις εργατικές δυνάμεις δεσμευμένες στο καπιταλιστικό καθεστώς.

### Άσκηση ή κατάκτηση της εξουσίας;

Αμέσως μετά τις νικηφόρες εκλογές του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, εκατομμύρια εργάτες κατέβηκαν αυθόρμητα σε απεργία, καταλαμβάνοντας τα εργοστάσια, παραλύοντας όλη την οικονομική ζωή, αρχίζοντας ακόμα, εδώ και εκεί, να ξαναβάζουν σε λειτουργία για δικό τους λογαριασμό τις επιχειρήσεις που είχαν καταληφθεί. "Ο γαλλικός λαός ξανασυνδέεται με τις επαναστατικές του παραδόσεις" έγραφε, ομόφωνα, ο διεθνής σοσιαλιστικός τύπος.

Ωστόσο, η κυβέρνηση Μπλούμ που βγήκε από το Λαϊκό Μέτωπο - υποστηριζόμενη από τους κομμουνιστές και την ενοποιημένη Γενική Συνομοσπονδία Εργατών, που όμως δεν έπαιρναν μέρος σ' αυτή - έκανε το παν για να ξαναφέρει την τάξη, παρακλώνοντας σημαντικά κοινωνικά ανταλλάγματα (τη 40ωρη βδομάδα, τις πληρωμένες άδειες, τη συνδικαλιστική αναγνώριση). Ο κλονισμένος καπιταλισμός - ο Λεόν Μπλούμ μίλησε στο σοσιαλιστικό συνέδριο

για "καταρρέοντα καπιταλισμό" - κρατήθηκε στα πόδια του. Ο Λεόν Μπλούμ εξηγήθηκε καλά πάνω σ' αυτό. Αναφέρθηκε στη διάκριση ανάμεσα στην άσκηση της εξουσίας σε καπιταλιστικό καθεστώς και στην κατάκτηση της εξουσίας. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου δεν είναι η κατάκτηση της εξουσίας. Είναι μονάχα η άσκηση της εξουσίας. Εδώ είναι ο κόμπος.

Πρέπει να προσθέσουμε ότι η στάση του Κομμουνιστικού Κόμματος και της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών δεν διέφερε κατά βάθος από τη στάση του Λεόν Μπλουμ. Ο Τορέζ κάλεσε τους εργάτες να τερματίσουν την απεργία αφού οι διεκδικήσεις - κοινωνικές! - είχαν ικανοποιηθεί. Σε τέτοιο σημείο που στο Βέλγιο "Ο Λαός" της 27 του Ιούνη βάζει στην επικεφαλίδα με μεγάλα στοιχεία την έκκληση του Τορέζ ("Πρέπει να ξέρουμε να τερματίζουμε μια απεργία όταν το ουσιαστικό μέρος των διεκδικήσεων έχει ικανοποιηθεί") με σκοπό να κάνει τους εργαζόμενους αυτής της χώρας να ξαναπιάνουν και εκείνοι επίσης δουλειά.

### Ήταν αδύνατη η κατάκτηση της εξουσίας;

Σήμερα, ύστερ' από 24 χρόνια, μπορούμε με απλές γραμμές να δώσουμε τον απολογισμό των επιχειρημάτων που προβάλλανε στα 1936 οι ηγέτες των εργατικών οργανώσεων ενάντια στην κατάκτηση της εξουσίας.

"Ο αγώνας είναι καθαρά αμυντικός, αντιφασιστικός. Έξοδος από τα πλαίσια του καπιταλιστικού καθεστώτος σημαίνει διευκόλυνση της νίκης του φασισμού". - Τα γεγονότα δώσανε μια παταγώδη διάψευση σ' αυτό το σπουδαιότερο επιχείρημα. Ακριβώς, διατηρώντας το καπιταλιστικό κράτος και τον καπιταλιστικό στρατό, το ισπανικό Λαϊκό Μέτωπο επέτρεψε την εξέγερση του Φράνκο μερικούς μήνες μετά την εκλογική νίκη. Και μένοντας μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού το γαλλικό Λαϊκό Μέτωπο είναι που έχασε τη μοναδική ευκαιρία να σταματήσει τη νικηφόρα προέλαση του φασισμού. Τέσσερα χρόνια μετά τον Ιούνη του 1936: ο Χίτλερ κυριαρχεί σ' όλη την Ευρώπη· η Γαλλία βρίσκεται τσακισμένη, αποθαρρημένη, κατελιμμένη: το εργατικό κίνημα είναι σαρωμένο.

"Έξοδο από τα πλαίσια του καπιταλισμού σημαίνει σπάσιμο της συμμαχίας με τους Ριζοσπάστες, δηλαδή με τις μεσαίες τάξεις και διευκόλυνση στο ξαναδυναμισμό της αντίδρασης". - Κ' εδώ επίσης τα γεγονότα δείχνανε πόσο αυτό το επιχείρημα ήταν απατηλό. Οι Ριζοσπάστες δεν είχαν κανένα συμφέρον να σπάσουν με το Λαϊκό Μέτωπο όσον καιρό οι εργαζόμενοι βρίσκονταν στην επίθεση, αφού ο ρόλος τους ήταν ακριβώς να παίζουνε το φρένο στο εσωτερικό των μαχητικών δυνάμεων της αριστεράς. Αλλά η εμμονή μέσα στα πλαίσια του καπι-

ταλιστικού καθεστώτος προκάλεσε τεράστια απογοήτευση μέσα στους εργάτες έπειτα απ' τις ελπίδες που είχαν δημιουργήσει. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή διάλεξαν οι Ριζοσπάστες για να σπάσουν με μιας το σύμφωνο του Λαϊκού Μετώπου και η αντίδραση ξαναπήρε πάνω της από το 1938.

"Έξοδος από τα πλαίσια του καπιταλισμού θα σήμαινε να χάσουμε την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, να προχωρήσουμε στην εξέγερση, να προκαλέσουμε αιματηρές αντιδράσεις, να χύσουμε εργατικό αίμα". - Ας παρατηρήσουμε διαβατικά πώς ακόμα κι όταν τα εργατικά κόμματα διαθέτανε την απόλυτη πλειοψηφία στο γαλλικό κοινοβούλιο (1945 - 46), ολότελα αποφύγανε την κατάληψη της εξουσίας. Να μια σύγουρη απόδειξη ότι το επιχείρημα αυτό δεν είναι στο βάθος παρά ένα πρόσχημα και είναι τόσο περισσότερο πρόσχημα όσο το ζήτημα έχει μπει με τυπικό τρόπο. Ας υποθέσουμε ότι, μέσα σε πλήρη κατάληψη των εργοστασίων, η κυβέρνηση Μπλουμ παρουσιάζει στη Βουλή του Λαϊκού Μετώπου ένα νομοσχέδιο για εθνικοποιήσεις, κάτω από εργατικό έλεγχο, των τραπεζών και όλων των βασικών βιομηχανιών. Οι Ριζοσπάστες θ' αρνούσαν να το ψηφίσουν; Σ' αυτή την περίπτωση η κυβέρνηση θα μπορούσε να διαλύσει τη Βουλή και να προκηρύξει νέες εκλογές, κάτω από την πίεση των κατελιμμένων εργοστασίων, καλώντας ταυτόχρονα τους εργαζόμενους να συστήσουν επιτροπές Λαϊκού Μετώπου σε όλες τις επιχειρήσεις και σ' όλους τους τόπους δουλειάς. Μπορεί ν' αμφιβάλει κανένας για τ' αποτελέσματα αυτών των εκλογών; Μπορεί κανένας να ξεχάσει τον απίστευτο πανικό των κεφαλαιοκρατών, εκφρασμένο σε πολλά κείμενα εκείνης της εποχής, που φοβούνταν ακριβώς μια τέτοια τροπή της κατάστασης και παραξευτέθηκαν όταν αυτή δεν έγινε; Όσο για τη φειδώ αίματος, μπορεί ακόμα κανένας σοβαρά να επαναλάβει σήμερα αυτό το επιχείρημα, όταν ξέρεει ότι η πολιτική εκείνης της εποχής οδήγησε στη νίκη των φασιστών στην Ισπανία, στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, στην κατοχή της Γαλλίας, στους μαζικούς εκτοπισμούς;

Ίσα - ίσα: η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας δεν θα είχε κοστίσει ούτε το ένα εκατοστό από το αίμα που η διατήρηση του καπιταλισμού έκανε να χυθεί ύστερ' από τρία, τέσσερα, πέντε χρόνια σ' όλη την Ευρώπη...

### Το διεθνές πλέγμα ήταν από τα πιο ευνοϊκά

Μένει το τελευταίο επιχείρημα: για το διεθνές πλέγμα. Ισχυριζονταν τότε, και επαναλαμβάνουνε σήμερα, με ελαφρότητα, ότι το διεθνές πλέγμα ήταν "δυσμενές" κι ότι έκανε αδύνατη τη νίκη του σοσιαλισμού. Επικαλούνται τη δύναμη των ναζι, τους κινδύνους μιας ένωσης των Άγγλων συντηρητικών με τους φασίστες "από φόβο του κομμουνισμού" και μάλιστα μια αμερικάνικη επέμβαση. Ποια είναι η αλήθεια γι' αυτά;

Ξέρουμε σήμερα, από τη δημοσίευση των μυστικών αρχείων της Γερμανίας κι απ' αλλού, ότι ο Χίτλερ διέθετε τον Ιούνη του 1936 όλη κι όλη μια μόνο θωρακισμένη μεραρχία. Ξέρουμε ότι η Ρηνανία δεν ήταν ακόμα σε κατάσταση να αμυνθεί. Ξέρουμε ό-

τι η Μεγάλη Βρετανία δεν είχε ακόμα αρχίσει τον επανεξοπλισμό της. Ξέρουμε ότι ένα ισχυρό εργατικό κύμα απλώθηκε πάνω σ' όλη την Ευρώπη, ότι μερικές μέρες μετά τον Ιούνη του 1936 στη Γαλλία, ξέσπασαν γενικές απεργίες, στο Βέλγιο, στο Βελιγράδι, στη Σαλονίκη, ότι ο ισπανικός λαός ήταν στα πρόθυρα της εξέγερσης για την κατάληψη της εξουσίας. Ξέρουμε ότι στις Ενωμένες Πολιτείες ήταν η στιγμή της ισχυρής ανόδου των συνδικάτων του Κογκρέσου Βιομηχανικών Οργανώσεων (CIO), ότι μερικούς μήνες αργότερα εκατοντάδες χιλιάδες Αμερικανοί εργάτες τράβηξαν με τη σειρά τους για την κατάληψη των εργοστασίων.

Στην πραγματικότητα, όσο κι αν αυτό φαίνεται παράδοξο, η μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη στον κόσμο, το καλοκαίρι του 1936, ήταν ακόμα... ο γαλλικός στρατός που οι φαντάροι του στην τεράστια πλειοψηφία τους ήταν οπαδοί του σοσιαλισμού!

Αν στη Γαλλία καταλαμβάνονταν η εξουσία, η περιπέτεια του Φράνκο θα πνιγότανε στη γένεσή της ή θα τσακίζοντανε γρήγορα, και ένας σοσιαλιστικός συνασπισμός θα είχε εγκαθιδρυθεί από το Γιβραλτάρ ως το Βέλγιο. Για τα άλλα δεν μπορεί παρά να κάνουμε υποθέσεις. Το πιθανότερο είναι ότι στην Ιταλία και στη Γερμανία ο φασισμός δεν θα μπορούσε να κρατηθεί μπροστά σ' αυτό το τρομερό δυνάμωμα του σοσιαλισμού. Αλλά κι αν δεχτεί κανένας την αντίθετη υπόθεση, πάλι πρέπει να παραδεχτεί ότι η αντιμετώπιση με το φασισμό θάχε γίνει μέσα σε συνθήκες ολότελα πιο πλεονεκτικές απ' ότι το 1939, και η ανθρωπότητα (μαζί και η ΕΣΣΔ) θάχε γλιτώσει από τεράστιες καταστροφές και αναρίθμητα θύματα.

Το φιλοσοφικό συμπέρασμα αυτής της πείρας είναι πολύ απλό: δεν μπορεί κανένας να παίζει με τη μαχητικότητα των μαζών! Η πάλη των τάξεων είναι αντικειμενική και ζωντανό φαινόμενο, όχι μια μηχανή που σταματά και ξαναμπάνει σε λειτουργία κατά τη διάθεση των ηγετών. Όταν οι μάζες προχωρούν, οι συνθήκες είναι ευνοϊκές: όταν η ευκαιρία χαθεί, οι μάζες οπισθοχωρούν. Όταν αργότερα τις καλέσουν απελπισμένα σε βοήθεια, όπως το Σεπτέμβρη του 1938, το Σεπτέμβρη του 1939, το Μάη του 1940, οι μάζες τους απαντούνε τότε με τη λέξη του Καμπρόν.

Μήπως, στην πραγματικότητα, το ίδιο τραγικό σενάριο δεν επαναλήφθηκε ακόμα μια φορά μεταξύ 1944 και 1948: και μήπως κάποιος - κάποιος δεν προετοιμάζονταν να το επαναλάβουνε για τρίτη φορά;

Να αρπάξει τις ιστορικές ευκαιρίες, όταν όλες οι μάζες είναι στον αγώνα, για να αποσπάσει από το μεγάλο κεφάλαιο τις ουσιαστικές οικονομικές θέσεις του, για να κατακτήσει την εξουσία - αυτό είναι το καθήκον του εργατικού κινήματος. Ακριβώς γιατί δεν πραγματοποιήσε ακόμα αυτό το καθήκον - επειδή ένα μέρος των αγωνιστών και των στελεχών του δεν το κατάλαβε ακόμα! - η ιστορία των τελευταίων 40 χρόνων φαίνεται τόσο παράξενα σαν ιστορία χαμένων ευκαιριών με βαριά ακριβοπληρωμένες συνέπειες!

(Από τη βελγική επιθεώρηση της Αριστεράς "La Gauche")



# Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Του ΝΙΚΟΛΑΪ ΛΕΝΙΝ

Το εξαιρετικό αυτό άρθρο του Ν. Λένιν, που είχε δημοσιευτεί στο "Μαρξιστικό Δελτίο", φύλλο 2, το Φλεβάρη του 1960, το αναδημοσιεύουμε επειδή απαντάει με τον πιο αποστομωτικό τρόπο στα αναθεωρητικά κόσματα των διαφόρων "πραγματιστών" ηττοπαθών και "νεοαριστερών", που ακούγονται στις μέρες μας, στο όνομα του μαρξισμού.

Το κύριο στοιχείο στη θεωρία του Μαρξ είναι ότι αποκαλύπτει τον ιστορικό ρόλο του προλεταριάτου σαν οικοδόμου της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Η εξέλιξη των παγκόσμιων γεγονότων επιβεβαίωσε αυτή τη θεωρία από τότε που τη διατύπωσε ο Μαρξ;

Ο Μαρξ την πρωτοδιατύπωσε το 1844. Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο του Μαρξ και του Ένγκελς, που δημοσιεύτηκε το 1848, δίνει κιόλας μια ολοκληρωμένη και συστηματική έκθεση αυτής της θεωρίας που έμεινε η καλλίτερη έκθεσή της ως τα σήμερα. Η κατοπινή παγκόσμια Ιστορία χωρίζεται καθαρά σε τρεις κύριες περιόδους: 1) Από την επανάσταση του 1848 ως την Κομμούνα του Παρισιού (1871). 2) Από την Κομμούνα του Παρισιού ως τη Ρωσική Επανάσταση (1905) 3) Από τη Ρωσική Επανάσταση και δώθε.

Ας δούμε ποια στάθηκε η μοίρα της μαρξιστικής θεωρίας σε κάθε μια από τις τρεις αυτές περιόδους.

Στην αρχή της πρώτης περιόδου η μαρξιστική θεωρία κάθε άλλο παρά που κυριαρχούσε. Δεν ήταν παρά μια από τις εξαιρετικά πολυάριθμες σοσιαλιστικές σχολές ή τάσεις. Οι μορφές του σοσιαλισμού που κυριαρχούσαν συγγενεύανε κυρίως με τον ναροντισμό μας: παραγνώριση της μαρξιστικής βάσης της ιστορικής εξέλιξης, ανικανότητα να εκτιμήσουν το ρόλο και τη σημασία κάθε μιας τάξης στην καπιταλιστική κοινωνία, συγκάλυψη του αστικού χαρακτήρα των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων κάτω από διάφορες ψευτοσοσιαλιστικές φράσεις για το "λαό", τη "δικαιοσύνη", το "δικαιο" κ.λ.π.

Η επανάσταση του 1848 έδωσε ένα θα-

νάσιμο χτύπημα σ' όλες αυτές τις κραυγαλέες, παρδαλές και επιδεικτικές μορφές του προ-μαρξικού σοσιαλισμού. Σ' όλες τις χώρες η επανάσταση αποκάλυψε τις διάφορες κοινωνικές τάξεις στη δράση τους. Το ματοκύλισμα των εργατών από τη δημοκρατική μπουρζουαζία τις μέρες του Ιούνη του 1848 στο Παρίσι αποκάλυψε τελεσίδικα πως μόνο το προλεταριάτο ήταν από τη φύση του σοσιαλιστικό. Η φιλελεύθερη μπουρζουαζία φοβότανε την ανεξαρτησία αυτής της τάξης εκató φορές περισσότερο απ' ότι φοβότανε οποιαδήποτε μορφή αντίδρασης. Οι ψοφοδεείς φιλελεύθεροι σύρθηκαν σα σκουλήκια μπροστά στην αντίδραση. Οι αγρότες ικανοποιήθηκαν με την κατάργηση των υπολειμμάτων του φεουδαλισμού και τάχτηκαν με το μέρος των υποστηρικτών της τάξης και ταλαντεύονταν μονάχα κάθε τόσο ανάμεσα στην εργατική δημοκρατία και στον αστικό φιλελευθερισμό. Όλες οι θεωρίες για αταξικό σοσιαλισμό και για αταξική πολιτική αποδείχτηκαν χοντροκομμένες μωρίες.

Η Κομμούνα του Παρισιού (1871) ολοκλήρωσε αυτή την ανάπτυξη των αστικών μεταρρυθμίσεων· η δημοκρατία, δηλαδή η μορφή κρατικής οργάνωσης όπου οι ταξικές σχέσεις φανερώνονται στην πιο ασυγκάλυπτη μορφή τους, μόνο στον ηρωισμό του προλεταριάτου χρωστούσε την εδραίωσή της.

Σε όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες μια πιο μπερδεμένη και λιγότερο ολοκληρωμένη εξέλιξη οδήγησε επίσης σε μια οριστικά διαμορφωμένη αστική κοινωνία. Προς το τέλος της πρώτης περιόδου (1848 - 1871) - περιόδου συγκλονισμών και επαναστάσεων - ο προμαρξικός σοσιαλισμός απονεκρώθηκε. Συγκροτήθηκαν ανεξάρτητα προλεταριακά κόμματα: η Πρώτη Διεθνής (1864 - 1872) και το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα.

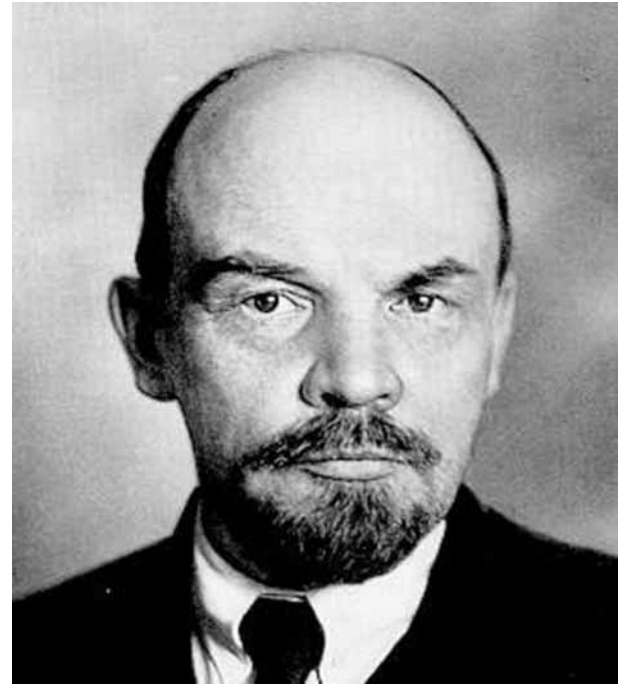
Η δεύτερη περίοδος (1872 - 1904) ξεχώριζε από την πρώτη για τον "ειρηνικό" της χαρακτήρα, για την απουσία επαναστάσεων. Η Δύση είχε τελειώσει με τις αστικές επαναστάσεις. Η Ανατολή δεν είχε φτάσει ακόμα σ' αυτό το στάδιο.

Η Δύση έμπαινε σε μια φάση "ειρηνικής" προετοιμασίας για τη μελλοντική περίοδο αλλαγών. Σοσιαλιστικά κόμματα, με βάση προλεταριακή, συγκροτούνταν παντού και μάθαιναν να χρησιμοποιούν τον αστικό κοι-

νοβουλευτισμό και να δημιουργούν δικό τους καθημερινό τύπο, δικούς τους εκπαιδευτικούς οργανισμούς, δικά τους συνδικάτα και δικούς τους συνεταιρισμούς. Η μαρξική θεωρία σημείωσε ολοκληρωτική νίκη και διάδοση. Το προτσέσο της επιλογής και της συγκέντρωσης των δυνάμεων του προλεταριάτου και της προπαρασκευής του για τις επικείμενες μάχες προχωρούσε αργά αλλά σταθερά.

Η διαλεκτική της ιστορίας ήτανε τέτοια που η θεωρητική νίκη του μαρξισμού εξανάγκασε τους εχθρούς του να μεταμφιεστούν οι ίδιοι σε μαρξιστές. Ο φιλελευθερισμός, σαπισμένος ως το μεδούλι, προσπάθησε να αναγεννηθεί με τη μορφή του σοσιαλιστικού ομορτισμού. Οι ομορτιστές ερμηνεύανε την περίοδο της προπαρασκευής των δυνάμεων για τις μεγάλες μάχες σαν εγκατάλειψη αυτών των μαχών. Η καλύτερη της θέσης των σκλάβων για τον αγώνα εναντίον της σκλαβιάς ερμηνεύτηκε σαν μια ανάγκη για τους σκλάβους να πουλήσουν τις ελευθερίες τους για ένα κομμάτι ψωμί. Οι ομορτιστές κηρύττανε άναντρα την "κοινωνική ειρήνη" (δηλαδή την ειρήνη με τους δουλοκτήτες), την εγκατάλειψη της ταξικής πάλης και ούτω καθεξής. Είχανε πολλούς οπαδούς ανάμεσα στους σοσιαλιστές βουλευτές, στους διάφορους γραφειοκράτες του εργατικού κινήματος και στους "συμπαθούντες" διανοούμενους.

Μα οι ομορτιστές δεν προλάβανε καλά - καλά να συχαρούνε τους εαυτούς τους για την "κοινωνική ειρήνη" και για το περιττό των συγκλονισμών κάτω από τη "δημοκρατία", όταν μια καινούργια πηγή μεγάλων παγκόσμιων συγκλονισμών εμφανίστηκε στην Ασία. Η ρωσική επανάσταση ακολουθήθηκε από την τουρκική, την περσική και την κινεζική επανάσταση. Και τώρα ζούμε ακριβώς μέσα σ' αυτή την περίοδο των συγκλονισμών και του "αντίτυπου" τους πάνω στην Ευρώπη. Όποια και νάναι η μοίρα της μεγάλης κινεζικής επανάστασης, ενάντια στην οποία οι διάφορες "πολιτισμένες" ύαινες δείχνουν τώρα τα δόντια τους, καμιά δύναμη στον κόσμο δεν μπορεί να παλινορθώσει το παλιό καθεστώς της δουλοπαροικίας στην Ασία ή να ξεριζώσει την ηρωική δημοκρατία των λαϊκών μαζών στις ασιατικές και μισοασιατικές χώρες. Ορισμένοι που δεν πρόσεξαν τις συνθήκες της προπαρασκευής και ανάπτυξης της μαζικής πάλης, οδηγήθηκαν στην απελπισία και στον αναρχισμό μπροστά στις παρατεινόμενες αναβολές του αποφασιστικού αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό στην Ευρώπη. Τώρα μπορούμε να ιδούμε πόσο κοντόφθαλμη και μικρόψυχη ήτανε αυτή η αναρχική απελπισία.



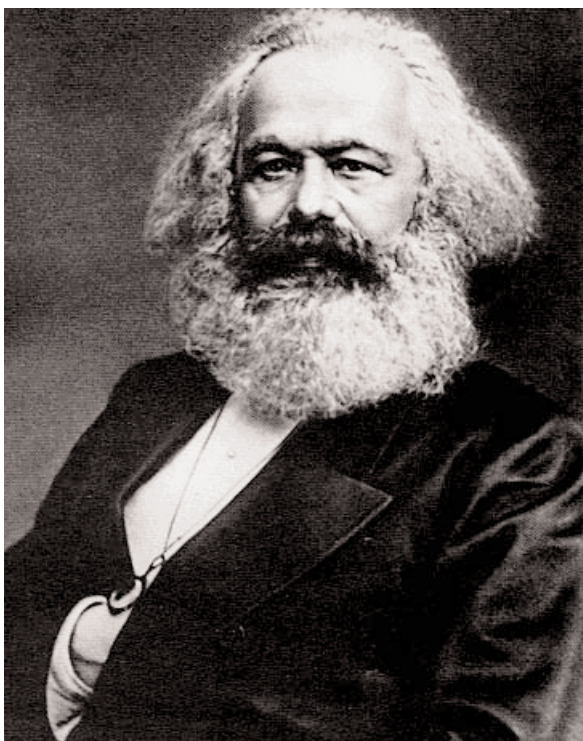
Το γεγονός ότι η Ασία με τα 800 εκατομμύρια του πληθυσμού της μπήκε μέσα στον αγώνα για τα ίδια αυτά ευρωπαϊκά ιδεώδη έπρεπε να μας εμπνεέει θάρρος και όχι απελπισία.

Οι ασιατικές επαναστάσεις αποκαλύψανε τη σαθρότητα και τη χαμέρπεια του φιλελευθερισμού, την ίδια εξαιρετική σπουδαιότητα της ανεξαρτησίας των δημοκρατικών μαζών και την ίδια καθαρή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο προλεταριάτο και στη μπουρζουαζία κάθε λογής. Ύστερ' από την πείρα στην Ευρώπη και στην Ασία, εκείνοι που μιλούσανε για αταξική πολιτική και για αταξικό σοσιαλισμό αξίζει να τους βάλεις σ' ένα κλουβί και να τους επιδείχνεις πλάι - πλάι με τα καγκουρό της Αυστραλίας.

Ύστερ' από την Ασία, η Ευρώπη άρχισε και κείνη να σκιρτάει, μολοντί όχι με τον ασιατικό τρόπο. Η "ειρηνική" περίοδος του 1872 - 1904 πέρασε ολότελα για να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Το υψηλό κόστος της ζωής και η καταπίεση των τραστ οδηγεί σε μια δίχως προηγούμενο ένταση του οικονομικού αγώνα που ξεσήκωσε ακόμα κι αυτούς τους Βρετανούς εργάτες που είχανε περισσότερο απ' όλους διαφθαρεί από το φιλελευθερισμό. Μπροστά στα μάτια μας μια πολιτική κρίση κοχλάζει ακόμα και στην πιο "σκληροτράχηλη" αστικό - φεουδαρχική χώρα, τη Γερμανία. Οι πυρετώδεις εξοπλισμοί και η πολιτική του Ιμπεριαλισμού μετατρέπουνε τη νεώτερη Ευρώπη σε μια "κοινωνική ειρήνη" που περισσότερο από κάθε τι άλλο μοιάζει με πυριτιδαποθήκη. Και ταυτόχρονα η φθορά όλων των αστικών κομμάτων και το ωρίμασμα του προλεταριάτου προχωρούνε με σταθερό ρυθμό.

Η κάθε μία από τις τρεις μεγάλες περιόδους της παγκόσμιας ιστορίας ύστερ' από την εμφάνιση του μαρξισμού, έδωσε στο μαρξισμό νέα επιβεβαίωση και νέους θριάμβους. Μα ένας ακόμα μεγαλύτερος θρίαμβος περιμένει το μαρξισμό, σαν θεωρία του προλεταριάτου, στην ιστορική περίοδο που τώρα ανοίγει.

1 Μάρτη 1913



# ΤΑ ΥΠΟΛΕΙΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΕΚΘΕΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

**Μ**ετά από την κατάρρευση και διάλυση της γραφειοκρατικοποιημένης ΕΣΣΔ και του ανύπαρκτου σοσιαλισμού.

Μετά την επαίσχυντη προσχώρηση στον ιμπεριαλισμό, ολόκληρης, σχεδόν, της ηγεσίας του Κ.Κ.Σ.Ε. - κι όχι μόνο της κλίκας του Γκορμπατσόφ.

Ύστερα, δηλαδή, από την παταγώδη χρεοκοπία της σοσιαλπατριωτικής σταλινικής θεωρίας και πρακτικής "της οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε κάθε χώρα χωριστά", της αντεπαναστατικής θεωρίας και πρακτικής της "ειρηνικής συνύπαρξης" και συνεργασίας με τους ιμπεριαλιστές, που οδήγησε στην αποσύνθεση του παγκόσμιου κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος.

Μετά απ' όλα αυτά τα συγκλονιστικά γεγονότα - που είχαν προ πολλού προβλεφτεί από τους υπερασπιστές του μολοσεβικισμού - δικαιολογημένα θα περίμενε κανείς από την νεότερη ηγεσία του Κ.Κ.Ε., μια προσπάθεια μαρξιστικής κριτικής εκτίμησης της ολέθριας αυτής πορείας και κατανόησής της.

Όμως η ηγεσία αυτή δεν αφήνει ευκαιρία για να αποδείξει πόσο μακριά βρίσκεται από τον επαναστατικό μαρξισμό και πόσο ανίκανη είναι να ξεφύγει από τον αστυνομικό γραφειοκρατικό τρόπο σκέψης της σταλινικής αντεπαναστατικής Γκεπεού, που εξόντωσε τους συνεργάτες του Λένιν και τα καλύτερα στελέχη της επανάστασης.

Έτσι, κατά τη γνώμη αυτής της ηγεσίας, η αιτία της κατάρρευσης του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού" δεν ήταν ο στραγγαλισμός της εργατικής δημοκρατίας, από την γραφειοκρατική κλίκα. Δεν ήταν η συνεργασία με τους ιμπεριαλιστές και το πνίξιμο των επαναστάσεων, για χάρη της ειρηνικής συνύπαρξης (βλέπε συμφωνία της Βάρκιζας, για παράδειγμα)! Όχι, καθόλου! Τα αντεπαναστατικά αυτά έργα της Μοσκοβίτικης και της παγκόσμιας σταλινικής ηγεσίας, δεν υπονόμειαν, δεν εξασθένιζαν και δεν κατέστρεφαν μέρα με τη μέρα την ΕΣΣΔ και την υπόθεση του σοσιαλισμού.

Σύμφωνα με όσα γράφουν, συχνά πυκνά, οι ηγέτες του ΚΚΕ και οι συντάκτες του "Ριζοσπάστη" (λόγου χάρη, στο φύλο της 5-3-06) η βασική αιτία της κατάρρευσης του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού" ήταν η παραμέληση και εξασθένηση της "επαγρύπνησης απέναντι στην "από τα μέσα" αντεπαναστατική δράση"! Της επαγρύπνησης, η οποία "ήταν στην πρώτη γραμμή των καθηκόντων του κόμματος" (όσο ζούσε ο Στάλιν!) καθώς αυτοί υποστηρίζουν.

Με άλλα λόγια, αν οι διάδοχοι του Στάλιν συνέχιζαν να εξολοθρεύουν καθέναν που τολμούσε να εκφράσει διαφορετική γνώμη ή κάποια διαμαρτυρία, τότε ο "σοσιαλισμός" της Γκεπεού, ο "σοσιαλισμός" των προνομιούχων γραφειοκρατών και των στραταρχών, θα μπορούσε να είχε σωθεί, δεν θα είχε καταρρεύσει, όπως αυτοί ελπίζουν!

Αυτή λοιπόν ήταν η ευφυΐα και η ικανότητα, του "μεγάλου μολοσεβικού ηγέτη Στάλιν". Ήξερε να χρησιμοποιεί με τρόπο αποτελεσματικό τις μυστικές υπηρεσίες, τη Γκεπεού, τις σκευωρίες, τις φυλακές, τη Σιβηρία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, για την "οικοδόμηση του σοσιαλισμού" πάνω στα κόκαλα των ατιφρονούντων.

Και ποιοι ήταν οι ατιφρονούντες, "οι πρόκτορες της "από τα μέσα" αντεπαναστατικής δράσης" που εξόντωνε η Γκεπεού του Στάλιν;

Με την ευκαιρία της επετείου του θανάτου του Στάλιν (5-3-53) οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε., χωρίς καθόλου να ντρέπονται, αναμασάνε και επαναλαμβάνουν και πάλι τις πασίγνωστες αισχυρές ψευτιές που είχε κατασκευάσει ο σλαουονέρωνας αρχιμακελάρης για να δικαιολογήσει τα αντεπαναστατικά του εγκλήματα.

Με απίστευτη ξετσιπωσιά και προκλητικό θράσος, οι γελοίιοι αυτοί γραφειοκρατίσκοι του Περισσού, επανέρχονται στις δίκες της Μόσχας (1936-38) για να υποστηρίξουν ότι μ' εκείνες τις σκηνοθετημένες δίκες και τις εκτελέσεις, ο Στάλιν και η Γκεπεού, είχαν δέχθεν "αντιμετώπιση τα αντεπαναστατικά στοιχεία". Και πιο συγκεκριμένα, πέτυχαν τάχα να "εξοντώσουν την πέμπτη φάλαγγα του Χίτλερ στη Ρωσία", στις παραμονές του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου!!

Ποια όμως ήταν τα "αντεπαναστατικά στοιχεία"; Από ποιους αποτελούνταν η "πέμπτη φάλαγγα του Χίτλερ"; Ποια ήταν τα ονόματά τους, η ιστορία τους και η δράση τους; Τα σταλινικά ξόανα του "Ριζοσπάστη" δεν λένε λέξη πάνω σ' αυτά. Σωπαίνουν ένοχα. Δεν τολμάνε να πούνε ότι όλοι οι κατηγορούμενοι και εκτελεσμένοι, ήταν παλιοί μολοσεβικοί ηγέτες, στενοί συνεργάτες του Λένιν, πρωτεργάτες της επανάστασης και της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Ζηνόβιεφ, Κάμενεφ, Μπουχάριν, Ράντεκ, Πιατάκοβ, Σμίρνοβ, και άλλοι πολλοί αφοσιωμένοι κομμουνιστές).

Στο πρόσωπο αυτών των επαναστατών, που είχαν αφιερώσει όλη τους τη ζωή στον αγώνα για τις ιδέες του σοσιαλισμού, στα ηγετικά αυτά στελέχη του κόμματος των μολοσεβικών, ο Βοναπάρτης Στάλιν, ο αρχηγός της κλίκας των γραφειοκρατών, ανακάλυψε την "πέμπτη φάλαγγα του Χίτλερ"! Και χωρίς δισταγμό τους έστειλε στα γρήγορα στον τάφο. Για να μην μπορέσουν να ξαναμιλήσουν και να αποκαλύψουν τις βρωμερές σκευωρίες του.

Και βέβαια κανένας τίμιος και λογικός άνθρωπος πάνω στον πλανήτη, δεν πίστεψε ποτέ ότι οι συνεργάτες του Λένιν, οι πρωτεργάτες της Οκτωβριανής Επανάστασης, είχαν μπει στην υπηρεσία του ναζισμού, μεταβλήθηκαν σε τυφλά όργανα του Χίτλερ, όπως ισχυριζόνταν η Γκεπεού του Στάλιν, και η μαριονέτα του, ο Βυσίνσκι, αυτός ο αστός δικηγόρος.

Οι μικρόνοες σταλινικοί παπαγάλοι του Περισσού όμως, 60 ολόκληρα χρόνια μετά την αντεπαναστατική σκευωρία και την εξόντωση των μολοσεβικών, που δεν ενσωματώθηκαν στην κλίκα των προνομιούχων γραφειοκρατών, επιμένουν να αναπαράγουν τις σιχαμερές εκείνες συκοφαντίες, γράφοντας άρθρα για να δικαιολογήσουν τα αποκρουστικά εγκλήματα του στραγγαλιστή της εργατικής σοβιετικής δημοκρατίας.

Και μάλιστα, χωρίς κανένα ενδοιασμό, επικαλούνται την μαρτυρία του τότε πρεσβευτή των ΗΠΑ στη Μόσχα, του Γιόζεφ Α. Ντέιβις. Του πιο επίσημου εκπροσώπου του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, δηλαδή. Ο οποίος, σε σχετικό βιβλίο του, γραμμένο το 1941, φρόντισε βεβαίως να δικαιώσει όσα ο Στάλιν ισχυριζόνταν για την εξόντωση δήθεν της πέμπτης φάλαγγας του Χίτλερ, στη Ρωσία, σφάζοντας τους μολοσεβικούς συνεργάτες του Λένιν.

Ένας καλά εκπαιδευμένος διπλωμάτης του γιάγκικου ιμπεριαλισμού, είχε ασφαλώς κάθε λόγο να συνηγορήσει στα αντεπαναστατικά αυτά εγκλήματα. Αυτό είναι ευκολονόητο. Οι ανόητοι σταλινικοί ηγέτες του ΚΚΕ, ωστόσο, δεν δυσκολεύονται να χρησιμοποιούν το βιβλίο του για να αποδείξουν ότι οι δολοφονημένοι από τον Στάλιν μολοσεβικοί ήταν πρόκτορες του Χίτλερ! Και παρ' όλα αυτά εξακολουθούν να παριστάνουν τους μαρξιστές - λεβινιστές, στον 21ο αιώνα!

Στο μεταξύ, από το 1956, στο 20ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε., ο Κρούτσεφ, στη προσπάθειά του να απαλλάξει το γραφειοκρατικό καθεστώς από το βάρος των εγκλημάτων του Στάλιν, κατήγγειλε ότι αυτοί και οι συνεργάτες του είχαν εξοντώσει κοντά τα 2.000.000 μέλη του

κόμματος. Δολοφόνησε δηλαδή ολόκληρο σχεδόν, το κόμμα του Λένιν!! Για να επιβάλει την εξουσία της κλίκας των προνομιούχων γραφειοκρατών, των στρατοκρατών και της Γκεπεού.

Αλλά, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε. δεν εμπιστεύονται τις καταγγελίες του Κρούτσεφ και της Κεντρικής Επιτροπής, που διαδέχτηκε τον Στάλιν στην ηγεσία του Κ.Κ.Σ.Ε. Αυτοί θεωρούν πιο αξιόπιστες τις διπλωματικές αναφορές του πρεσβευτή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού! Του "δημοκράτη" συνηγόρου Γιόζεφ Α. Ντέιβις. Που πίσω από την αντιφασιστική φιλολογία του ήξερε σίγουρα να δουλεύει για τα κοσμοκρατορικά σχέδια των εντολοδόχων του, των "δημοκρατών" αμερικανών ιμπεριαλιστών, των "συμμάχων" του Στάλιν στη σφαγή των λαών και στο ξαναμοίρασμα του κόσμου (Γιάλτα κλπ).

Και ενώ τα καταχθόνια εκείνα κοσμοκρατορικά σχέδια των "δημοκρατών συμμάχων" ιμπεριαλιστών πραγματώθηκαν τελικά, με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ.

Ενώ έχει γίνει καταφάνερο ότι ο σλαουονέρωνας Στάλιν, οι διάδοχοί του και η παγκόσμια σταλινική ηγεσία, ήταν η αληθινή Πέμπτη φάλαγγα του ιμπεριαλισμού στις γραμμές του

παγκόσμιου κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος.

Ενώ το ξέρει ο κόσμος όλος πια, ότι ο Στάλιν και τα τυφλά όργανά του σε όλο τον κόσμο, με τα αντεπαναστατικά εγκλήματά τους και τις προδοσίες τους, με την εξόντωση του κόμματος του Λένιν και αμέτρητων επαναστατών, με το πνίξιμο των προλεταριακών επαναστάσεων, έστρωσαν το δρόμο στην παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και στην επέλαση της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Παρ' όλα αυτά, στις απαρχές ετούτης της νέας επαναστατικής εποχής, οι τυφλοπόντικες της ηγεσίας του ΚΚΕ και του "Ριζοσπάστη", τα υπολείμματα αυτά του σταλινικού μεσαίωνα, έχουν ακόμα το θράσος να βρίζουν και να συκοφαντούν τους δολοφονημένους μολοσεβικούς και προλεταριακούς επαναστάτες, εξυμνώντας τα νεοναζικά εγκλήματα της σοσιαλπροδοτικής μαφίας του Στάλιν. Χωρίς βέβαια να καταλαβαίνουν ότι βαθαίνουν ακόμα πιο πολύ τον λάκκο που τους περιμένει, έτσι και αλλιώς. Επισύροντας το αιώνιο ανάθεμα και την καταισχύνη στη μνήμη των γενεών.

Π. Δούμας

## "Τους φτάνει η αιώνια καταισχύνη στη μνήμη των γενεών"

"...Και πάλι ωστόσο, όλοι οι μοχλοί μπήκαν σε κίνηση για να με αναγκάσουν να σωπάσω. Γιατί φοβούνται τόσο στη Μόσχα τη φωνή ενός μόνον ανθρώπου; Γιατί εγώ ξέρω την αλήθεια, όλη την αλήθεια. Γιατί δεν έχω τίποτα να κρύψω. Γιατί είμαι έτοιμος να εμφανιστώ μπροστά σε μια επιτροπή έρευνας αμερόληπτη και δημόσια, με πειστήρια και γεγονότα, για να της αποκαλύψω όλη την αλήθεια. Και δηλώνω: Αν αυτή η επιτροπή με βρει στο παραμικρό ένοχο για τα εγκλήματα που μου καταλογίζει ο Στάλιν, αναλαβαίνω προκαταβολικά την υποχρέωση να παραδοθώ στους δήμιους της Γκεπεού. Αυτό είναι ξάστερο, ελπίζω. Όλοι το ακούσατε. Το δηλώνω μπροστά σε όλο τον κόσμο. Ζητώ από τον τύπο να φέρει αυτά τα λόγια στις πιο απόμακρες γωνίες του πλανήτη. Μα αν η επιτροπή αποδείξει - με ακούτε καλά; - ότι οι δίκες της Μόσχας είναι συνειδητές απάτες, χτισμένες πάνω στα νεύρα και στους σκελετούς των ανθρώπων, δε θα ζητήσω από τους κατηγορούμενους μου να προσφέρουν εθελοντικά τον εαυτό τους στις σφαίρες. Τους φτάνει η αιώνια καταισχύνη στη μνήμη των γενεών! Οι εισαγγελείς του Κρεμλίνου με ακούνε; Τους ρίχνω κατάμουτρα την πρόσκληση. Περιμένω την απάντησή τους!"

(Λ. Τρότσκι: Τα εγκλήματα του Στάλιν, σελ. 119)

## "Οι δίκες της Μόσχας ατιμάζουν το πολιτικό καθεστώς που τις γέννησε..."

"Οι δίκες της Μόσχας δεν ατιμάζουν την επανάσταση, γιατί είναι καρποί της αντίδρασης. Δεν ατιμάζουν την παλιά μολοσεβική γενιά. Επιμαρτυράνε μόνο ότι οι μολοσεβικοί είναι φτιαγμένοι από σάρκα και αίμα και δεν αντέχουν απεριόριστα κάτω από την απειλή του θανάτου. Οι δίκες της Μόσχας ατιμάζουν το πολιτικό καθεστώς που τις γέννησε: Βοναπαρτισμός ασυνείδητος και ανενδοίαστος! Οι τουφεκισμένοι έπεσαν αναθεματίζοντάς τον.

Ας καταριούνται όσοι θέλουν, με δάκρυα στα μάτια, το δισταχτικό βάδισμα της Ιστορίας: δυο βήματα μπροστά, ένα βήμα πίσω. Τα δάκρυα δεν χρησιμεύουν σε τίποτα. Σύμφωνα με τη ρήση του Σπινόζα πρέπει να καταλαβαίνουμε και όχι να γελάμε ή να κλαίμε. Ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε! Ποιοι είναι οι κυριότεροι κατηγορούμενοι; Παλιοί μολοσεβικοί, οικοδόμοι του κόμματος, του σοβιετικού κράτους και του Κόκκινου Στρατού, της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Ποιος αγόρευε στο δικαστήριο εναντίον τους; Ο Βυσίνσκι, αστός δικηγόρος που μεταβαπτίστηκε σε μενσεβικό ύστερα από τη φεβρουριανή επανάσταση του 1917 και συμφιλιώθηκε με το μολοσεβικισμό ύστερα από τη στερήση της νίκης. Ποιος έβριζε τους κατηγορούμενους από την "Πράβδα"; Ο Ζασλάβσκι, ο παλιός συνεργάτης της εφημερίδας των Τραπεζών της Πετρούπολης, ο Ζασλάβσκι που ο Λένιν στα άρθρα του χαρακτήριζε αμετάβλητα "αχρείο". Ο παλιός συντάκτης της "Πράβδα", ο παλιός μολοσεβικός Μπουχάριν, έχει συλληφθεί. Σημερινός εμψυκτής της "Πράβδα" είναι ο Μιχαήλ Κόλτσοβ, αστός χρονογράφος που πέρασε κοντά στους Λευκούς (αντεπαναστάτες) το πιο μεγάλο μέρος του εμφυλίου πολέμου. Ο Σοκόλνικοβ, μαχητής της Οκτωβριανής Επανάστασης και του εμφυλίου πολέμου καταδικάστηκε σαν προδότης..."

Όταν οι σταλινικοί μας χαρακτηρίζουν "προδότες" δεν υπάρχει μόνο μίσος, υπάρχει και κάποια ειλικρίνεια στη βρισιά. Είναι που προδώσαμε τα συμφέροντα της ιερής κλίκας των στρατηγών και των στραταρχών, της μόνης ικανής, κατά τη γνώμη τους, να οικοδομήσει το σοσιαλισμό - και που στην πραγματικότητα δεν κάνει άλλο παρά να εξευτελίζει τη σοσιαλιστική ιδέα..."

(Λ. Τρότσκι: Τα εγκλήματα του Στάλιν, σελ. 125 - 127)

## ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ

### Η εθνικιστική απάτη πρέπει να αποκαλυφθεί

Με την υπογραφή: "ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ" κυκλοφόρησε μια προκήρυξη στη συγκέντρωση της πρωτομαγιάς.

Στο πάνω μέρος της προκήρυξης αυτής υπάρχει ένα μικρό απόσπασμα από κείμενο του Μαρξ. Για να δοθεί η εντύπωση ότι ο Μαρξ είναι ο ιδεολογικός πατέρας και ο εμπνευστής αυτών που έγραψαν και τύπωσαν την συγκεκριμένη προκήρυξη. Πρόκειται όμως για καθαρή απάτη.

Με την απομόνωση μιας παραγράφου, προσπαθούν να εμφανίσουν τον Μαρξ ως εθνικιστή κήρυκα της διάσπασης των εργατών με βάση τα αστικά εθνικά σύνορα.

Καθένας όμως που έχει διαβάσει μόνο το "Κομμουνιστικό Μανιφέστο" ξέρει ασφαλώς σίγουρα ότι ο Μαρξ και ο Ένγκελς, που το έγραψαν, πίστευαν και διακήρυτταν ότι οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα, ότι οι εργάτες όλης της γης είναι αδέρφια, δεν έχουν τίποτε να μοιράσουν μεταξύ τους και πρέπει να ενωθούν και να οργανωθούν, πάνω από τα εθνικά σύνορα και τους νόμους των εκμεταλλευτών τους - "προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε" ήταν το σύνθημά τους.

Και ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ήταν ο τίτλος της οργάνωσης που είχαν ιδρύσει.

Δεν έφτιαχναν επομένως κι ούτε υποστήριζαν την δημιουργία εθνικιστικών διασπαστικών επιτροπών, όπως αυτή που υπογράφει την παραπάνω προκήρυξη.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ και όχι μόνο των Ελλήνων, θα μας συμβούλευε ο Μαρξ να φτιάξουμε, εμείς οι Έλληνες εργάτες μαζί με τους μετανάστες εργάτες που έρχονται στη χώρα μας γυρεύοντας μεροκάματο για να ζήσουν.

Ήξερε ασφαλώς ο Μαρξ και ο Ένγκελς επίσης, ότι οι καπιταλιστές χρησιμοποιούν την ανεργία και τη μετανάστευση, την εθνική διαίρεση, τον θρησκευτικό φανατισμό και κάθε τι άλλο, για να χτυπάνε τα μεροκάματα, να αυξάνουν την εκμετάλλευση και να δαιμονίζουν τη μισθωτή σκλαβιά.

Και βέβαια ποτέ δεν έπαψαν να εξηγούν, και να προειδοποιούν τους εργάτες κάθε χώρας, ότι οι καπιταλιστές μεταχειρίζονται κάθε μέσο και κάθε τρόπο για να τους κρατάνε υπόδουλους.

Και είναι αυτό ακριβώς που έκανε ο Μαρξ, στις 4 Μάη του 1866, γράφοντας την Προειδοποίησή του προς τους Γερμανούς άνεργους εργάτες (εξ' ονόματος του Κεντρικού Συμβουλίου της Διεθνούς Ένωσης Εργατών). Τους εξηγούσε τι προσπαθούσαν να κάνουν οι Άγγλοι εργοδότες και τους καλούσε να αρνηθούν να γίνουν όργανα στα σχέδια των καπιταλιστών, αλλά να αποδείξουν ότι ξέρουν να υπερασπίζονται τα συμφέροντα της τάξης τους, τα ταξικά συμφέροντα όλων των εργατών, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή.

Με άλλα λόγια, ο Μαρξ, με την προειδοποίησή εκείνη, έκανε μια ακόμα διεθνιστική έκκληση ενιαίου ταξικού αγώνα, που σημαίνει ότι δεν προσπαθούσε να στρέψει τους Εγγλέζους εργάτες εναντίον των Γερμανών, ούτε το αντίστροφο.

Αποσπώντας όμως και απομονώνοντας μια μόνο παράγραφο από την προειδοποίησή αυτή του Μαρξ, κάποιιοι πρώην "μαρξιστές επαναστάτες" προσπαθούν να μετατρέψουν την διεθνιστική αυτή ταξική έκκληση, σε εθνικιστικό διασπαστικό κήρυγμα. Για να στρέψουν τους Έλληνες εργάτες εναντίον των μεταναστών εργατών!

Προσπαθούν δηλαδή να κάνουν την ίδια δουλειά που κάνουν οι διάφορες ακροδεξιές και φασίζουσες ομάδες: να καλλιεργήσουν το εθνικιστικό μίσος ανάμεσα στους ντόπιους και τους αλλοεθνείς μετανάστες εργάτες, επι-

στρατεύοντας πετσοκομμένα κείμενα του Μαρξ!

Και προτείνουν κι αυτοί το κλείσιμο των συνόρων και την ενδυνάμωση του "εθνικού κράτους" (που τώρα είναι "ανύπαρκτο ουσιαστικά", όπως γράφουν!). επειδή έτσι νομίζουν πως θα δοθεί λύση στο πρόβλημα της ανεργίας και σε όλα τα άλλα προβλήματα των εργατών!

Όταν αυτά τα λέει ένας Καρατζαφέρης ή ένας Πλεύρης, ξέρεις ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι όργανα της πιο μαύρης αστικής αντίδρασης και υπηρετούν τα αφεντικά τους, ντόπια και ξένα μαζί και ανάλογα τους πολέμας.

Όταν όμως τα ίδια εμετικά αντιδραστικά κηρύγματα τα κάνουν προκήρυξη, και τα κυκλοφορούν θρασύτατα σε εργατικές συγκεντρώσεις, άνθρωποι που κάποτε ήταν ηγετικά στελέχη επαναστατικών οργανώσεων, τι μπορεί να σκεφτεί και να υποθέσει κανείς; Και πως πρέπει να τους φερθεί;

Όπως και νά'ναι, πάντως, πρόκειται σίγουρα για θλιβερή κατάσταση, για απύθμενο ξεπεσμό, πολιτικό και ηθικό μαζί.

Από τον προλεταριακό διεθνισμό και την πάλη για την παγκόσμια επαναστατική οργάνωση, της παγκόσμιας εργατικής τάξης, για την σοσιαλιστική ανατροπή του σαπισμένου καπιταλισμού, αυτοί, οι πρώην μαρξιστές επαναστάτες, κατάντησαν να γίνουν ουρά της πιο μαύρης εθνικιστικής αντίδρασης. Διεκδικώντας μαζί με τους ακροδεξιούς ένα ισχυρό "ε-



θνικό κράτος" και "προστατευτικά σύνορα σε όλα τα πεδία" για να λυθούν τα προβλήματα που προκαλεί το παρακμασμένο καπιταλιστικό σύστημα!

Και επιπλέον, το αντιδραστικό αυτό κατάντημά τους, προσπαθούν να το καλύψουν με πετσοκομμένα κείμενα του Μαρξ, με τη διαστρέβλωση των διεθνιστικών ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού, μήπως και μπορέσουν να παραπλανήσουν κάποιους ανίδεους και αγανακτισμένους εργάτες.

Χωρίς αμφιβολία, το οργανωμένο εργατικό κίνημα και ιδιαίτερα οι μαρξιστικές επαναστατικές οργανώσεις, κάνουν λάθος σοβαρό που σωπαίνουν και δεν αντιδρούν, αποκαλύπτοντας αυτούς που προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από το Μαρξ και πίσω από επιτροπές αγώνα για την ανεργία, με σκοπό να μεταδώσουν το εθνικιστικό δηλητήριο ανάμεσα στους εργάτες.

Το πρόβλημα της ανεργίας οξύνεται καθημερινά και απασχολεί ιδιαίτερα τους νέους. Τα θρασίμια του εθνικισμού επιχειρούν να εκμεταλλευτούν την αγανάκτηση των ανέργων για να τους κινήσουν εναντίον των μεταναστών κι όχι εναντίον του καπιταλισμού που γεννάει την ανεργία και την κρίση.

Οι διεθνιστές και όλοι οι συνειδητοί αγωνιστές του εργατικού κινήματος, πρέπει να απαντήσουν δυναμικά στις εθνικιστικές ψευτιές με την μαρξιστική ταξική αλήθεια και την οργανωμένη πάλη εναντίον της ανεργίας. Απέναντι στις εθνικιστικές επιτροπές πρέπει τώρα να αντιπαρατάξουμε μαχητικές επιτροπές ταξικής ενωτικής δράσης, Ελλήνων και μεταναστών εργατών.

Παντού σε κάθε κλάδο και κάθε συνοικία να δημιουργήσουμε ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ, ξεσκεπάζοντας τους ψευτομαρξιστές εθνικιστές

## Λέον Τρότσκι

### Για τους αλλοδαπούς εργάτες στη Γαλλία

Η επιστολή αυτή του Τρότσκι αφορούσε την εργατική εφημερίδα Klarkheit που εκδιδόταν από μια εργατική ομάδα και η οποία συνδέονταν με την γαλλική οργάνωση της Αριστερής Αντιπολίτευσης. Και πρέπει να σημειωθεί ότι την περίοδο εκείνη υπήρχε μεγάλη κινητικότητα μεταναστών εργατών από διάφορες χώρες στη Γαλλία.

2 Μαΐου 1930

Αγαπητέ σύντροφε Σένιν,

Ευχαριστώ πολύ για το τόσο λεπτομερές και τόσο ενδιαφέρον γράμμα σας, το οποίο μου παρέχει για πρώτη φορά διασαφηνίσεις για το εβραϊκό εργατικό κίνημα της Δυτικής Ευρώπης. Με χαροποιεί πολύ ο τόνος ενεργητικής αισιοδοξίας που βγαίνει από την επιστολή σας και που αντανακλά βέβαια το πνεύμα τη οργάνωσής σας. Εξ' άλλου, ο σύντροφος Frankel, μ' έχει ήδη ενημερώσει με πολύ συμπάθεια, για το μαχητικό πνεύμα που υπάρχει στο εσωτερικό των εβραϊκών αντιπολιτευτικών οργανώσεων στο Παρίσι. Στις επόμενες ημέρες, με μεγάλη μου χαρά θα στείλω ένα γράμμα προς την εβραϊκή Klarkheit. Η ιδέα να θέλουν να μεταμορφώσουν την Klarkheit σε διεθνές εβραϊκό όργανο είναι ενδιαφέρουσα. Μόνο που δεν βλέπω πως αυτό θα τοποθετούνταν σε σχέση με τις εθνικές κινήσεις της Αντιπολίτευσης και τις ανταποκρίτριες οργανώσεις. Όσο περισσότερο η Klarkheit θα γίνεται διεθνής από τεχνικής άποψης τόσο περισσότερο θα πρέπει να παίρνει ένα χαρακτήρα θεωρητικό, προπαγανδιστικό, διότι βέβαια δεν θα μπορεί να παρεμβαίνει στα συγκεκριμένα πολιτικά προβλήματα της κάθε χώρας. Δεν πρόκειται για αντιρρήσεις από την πλευρά μου, μα πρόχειρες σκέψεις, διότι υποθέτω ότι για τους Εβραίους εργάτες στη Γαλλία όπως και στις άλλες χώρες, είναι αναμφισβήτητο ότι το ύψιστο καθήκον συνίσταται στο να συμμετέχουν στο εργατικό κίνημα της χώρας στην οποία ζουν, εργάζονται και αγωνίζονται. Οι Εβραίοι εργάτες στη Γαλλία, στην πλειοψηφία τους, θεωρούν τους εαυτούς τους μόνιμα εγκατεστημένους σε αυτή τη χώρα ή μάλλον επιθυμούν να την εγκαταλείψουν το γρηγορότερο δυνατό; Αυτό το δεύτερο ενδεχόμενο είναι ελάχιστα πιθανό. Είναι λοιπόν πολύ σημαντικό γι' αυτούς να μάθουν τη γαλλική γλώσσα. Μέσα στις τρέχουσες συνθήκες αυτό δεν είναι μονάχα μεγάλο συμφέρον για καθ' έναν απ' αυτούς προσωπικά αλλά ανταποκρίνεται και στο πολιτικό συμφέρον της γαλλικής και διεθνούς εργατικής τάξης. 60.000 εργάτες, μόνο στο Παρίσι, είναι μια τεράστια δύναμη. Γενικά, οι αλλοδαποί εργάτες στη Γαλλία θα αποτελέσουν ένα παράγοντα τεράστιας σημασίας στην ανάπτυξη της χώρας, πολύ περισσότερο σημαντικό ακόμα και από τους μαύρους στην Αμερική, με τους οποίους μοιράζονται, στην πλειοψηφία τους, την θέση του παρία.

Σύμφωνα με ολόκληρη την παράδοση της χώρας, οι καθαρά γαλλικές οργανώσεις είναι αριθμητικά ελάχιστα σημαντικές και η βάση τους αποτελείται από ένα είδος πολιτικής και συνδικαλιστικής αριστοκρατίας της εργατικής τάξης. Η τεράστια πλειοψηφία μένει ανοργάνωτη και καθόλου δεκτική στην παραδοσιακή δραστηριότητα των πολιτικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων. Αυτό είναι το κεντρικό ζήτημα στη Γαλλία. Μου φαίνεται ότι ακριβώς ο ρόλος που παίζουν σήμερα οι αλλοδαποί εργάτες στην οικονομική ζωή της Γαλλίας είναι ικανός να κλονίσει τον ισχυρό συντηρητισμό αυτής της χώρας. Οι αλλοδαποί εργάτες, αποτελώντας, στην μεγάλη τους πλειοψηφία, τα κατώτερα στρώματα του προλεταριάτου της χώρας, έρχονται σε επαφή, σε σχέση και σε συμφωνία συμφερόντων με τα χαμηλότερα στρώματα της εργατικής τάξης της χώρας, αυτά που είναι τα πιο απομακρυσμένα από τις επίσημες οργανώσεις. Από την άλλη πλευρά, οι αλλοδαποί εργάτες, ακριβώς επειδή είναι αλ-



λοδαποί, μετανάστες, είναι πιο κινητικοί στη σκέψη και πιο δεκτικοί στις επαναστατικές ιδέες. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο κομμουνισμός κατέχει, ή σωστότερα, μπορεί να κατέχει, με τους αλλοδαπούς εργάτες, ένα ισχυρό εργαλείο που θα προωθήσει την συνένωση των πιο χαμηλών στρωμάτων της εργατικής τάξης και τον βαθμό της επαναστατικής τους γονιμοποίησης. Η ομάδα σας, όπως και όλες οι άλλες, πρέπει να συνειδητοποιήσουν αυτή τη μεγάλη ιστορική αποστολή. Βέβαια, χωρίς οποιοδήποτε πνεύμα εθνικής υπεροχής ή μεσσιανισμού -αυτό να αποκλείεται εντελώς- αλλά με το πνεύμα ενός μεγάλου διεθνιστικού καθήκοντος. Είναι γι' αυτό που πιο πάνω έθεσα το θέμα του χαρακτήρα της Klarkheit. Δεν θα υπηρετεί, προφανώς, όπως γίνονταν παλιότερα με τα όργανα της Εβραϊκής "Bunt", την απομόνωση των Εβραίων εργατών από το εθνικό εργατικό κίνημα, αλλά αντίθετα θα οφείλει να τους ενσωματώνει στη ζωή της αυτόχθονης εργατικής τάξης.

Και για την La Verite, επίσης, η συμμετοχή ξενόγλωσσων ομάδων -Εβραίων, Ούγγρων, Ιταλών, Ισπανών...- είναι υψίστης σημασίας. Δεδομένου ότι το περιβάλλον των εργατών που είναι οργανωμένοι και που έχουν μια πολιτική δραστηριότητα στη Γαλλία, όπως το έχω ήδη πει, είναι περιορισμένο και συντηρητικό, η δουλειά της στρατολόγησης από μια πρόσφατα συγκροτημένη ομάδα, μόνο μέσα σ' αυτό, θα είναι από την αρχή πολύ δύσκολη. Εάν η La Verite δεν ξεπεράσει αυτό το εμπόδιο, μπορεί να αναγκαστεί να μείνει, για μια σχετικά μεγάλη περίοδο, μόνο στο πεδίο της προπαγανδιστικής δουλειάς. Η συμμετοχή των Εβραίων εργατών και των άλλων εθνικοτήτων θα μπορούσε να διευκολύνει την δημιουργία μιας προλεταριακής βάσης, που τώρα λείπει στην La Verite. Ήδη έχω προτείνει ένα ειδικό φύλλο της La Verite, που θα απευθύνεται σε όλους τους ξένους εργάτες και θα είναι αφιερωμένο στο γενικό ζήτημα των ξένων εργατών στη Γαλλία. Ένα τέτοιο τεύχος βέβαια θα μπορούσε να δει το φως της μέρας μόνο με τη συμμετοχή των ξένων ομάδων. Για την Αντιπολίτευση, οι αλλοδαποί εργάτες πρέπει να είναι όχι μόνο ένας σημαντικός χώρος, αλλά ένα χώρος εξαιρετικά ευνοϊκός. Ο γραφειοκρατισμός των επίσημων οργανώσεων, που στο σύνολό του έχει καταστροφικές συνέπειες, αγγίζει αναπόφευκτα, με πιο αισθητό τρόπο, τα πιο αδύναμα τμήματα, που σημαίνει φυσικά τους ξένους εργάτες. Και καθώς αυτοί, εξαιτίας της κατώτερης κοινωνικής τους θέσης, είναι επιρρεπείς στο να έχουν κριτική στάση, πιστεύω ότι θα ήταν πιθανό, με μια έντονη δράση, συνετή και πραγματικά αφοσιωμένη, να κάνουμε την Αντιπολίτευση σημείο αποκρυστάλλωσης της πλειοψηφίας των αλλοδαπών εργατών.

Θα σας ήμουν υπόχρεος εάν είχατε την καλή θέληση να διαβιβάσετε το περιεχόμενο αυτής της επιστολής στον σύντροφο Gourget στον οποίο είχα ήδη πολλές φορές την πρόθεση να γράψω για το θέμα αυτό. Αυτό θα με απάλασσε από μια επιστολή.

Τους καλύτερους χαιρετισμούς μου σε όλα τα μέλη της ομάδας σας

Υστερόγραφο: Θα χρησιμοποιήσω ένα μέρος της επιστολής σας για το Ρώσικο Δελτίο. Ελπίζω να μην έχετε καμιά αντίρρηση.

Μετάφραση  
Φράγκος Βασιλής  
17/4/2006

## ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

Στις 18 Απρίλη, στα γραφεία της Κίνησής μας, έγινε η πρώτη κοινή σύσκεψη αντιπροσώπων, πέντε οργανώσεων της μαρξιστικής επαναστατικής αριστεράς, και μερικών ανένταχτων αγωνιστών του εργατικού κινήματος, με θέμα την πρότασή μας για την ανάπτυξη κοινής δράσης μέσα στους τόπους δουλειάς και στα εργατικά συνδικάτα, για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, ταξικής πάλης ενάντια στην επίθεση και την εξουσία του κεφαλαίου.

Οι οργανώσεις που συμμετείχαν ήταν:

1. Αριστερή Ανασύνταξη
2. Εργατική Πολιτική
3. ΟΚΔΕ - Σπάρτακος
4. Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα (ΕΕΚ)
5. Εργατική Δημοκρατία

Η πρώτη αυτή σύσκεψη κατέληξε στην απόφαση δημιουργίας αντιπροσωπευτικής Επιτροπής Συνεργασίας, ανοιχτής σε κάθε οργάνωση και σε ανένταχτους αγωνιστές, που στη συνέχεια θα θελήσουν να συμμετάσχουν στην πρωτοβουλία αυτή.

Η Επιτροπή Συνεργασίας ανέλαβε να εξετάσει όλες τις δυνατότητες και το σχέδιο κοινής δράσης για το επόμενο εξάμηνο. Μέσα στο μήνα Μάη θα γίνει η πρώτη συνεδρίαση της Επιτροπής.

## Στην αθάνατη μνήμη όλων των αληθινών κομμουνιστών

### Πρωτομαγιά του 1944

Τα ανθρωπόμορφα τέρατα του ναζισμού, δολοφόνησαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 αδούλωτους αγωνιστές του κομμουνιστικού μας κινήματος.

Ανάμεσά τους ήταν και εφτά στελέχη της 4ης Διεθνούς, οι διεθνιστές Κομμουνιστές:

**Χρήστος Σούλας, Γιώργος Κρόκος, Ηρακλής Μήτσος, Βασίλης Τζαματζάς, Δημήτρης Πανταζής, Δημήτρης Γιαννακούρας, Γιώργος Κοβάνης.**

### 6 Ιούνη 1943, Νεζερό της Λαμίας

Ένα χρόνο νωρίτερα, οι ιταλοί φασίστες, είχαν δολοφονήσει, στο Νεζερό της Λαμίας, άλλους 105 αιχμαλώτους κομμουνιστές, που ήταν κλεισμένοι στο στρατόπεδο της Λάρισας.

Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόνταν ο ανθός του επαναστατικού μαρξισμού στην Ελλάδα. Τέσσερα κορυφαία στελέχη της 4ης Διεθνούς:

Ο πρώτος Γενικός Γραμματέας του Κ.Κ.Ε. (1924 - 26) **Παντελής Πουλόπουλος**, θεμελιωτής της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης (Σπάρτακος - ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ).

Ο **Γιάννης Ξυπόλυτος**, ηγέτης της Κομματικής Οργάνωσης του ΚΚΕ Πειραιά, ιδρυτικό στέλεχος της Κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης.

Ο **Νώντας Γιαννακός**, ξεχωριστή μορφή του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος, στη χώρα μας.

Ο **Γιάννης Μακρής**, ηγετικό στέλεχος του εργατικού κινήματος και της Κομμουνιστικής Αριστεράς.

Τιμώντας την αθάνατη μνήμη τους, η "Εργατική Δημοκρατία" ετοιμάζει ειδική έκδοση για τους αγώνες, τις ιδέες και την ηρωική θυσία όλων των αληθινών κομμουνιστών.



## ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ ΤΟΥ Ο.Α.Σ.Α. Ο ΛΥΚΟΚΑΥΓΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΩΝ ΕΚΑΝΕ ΠΡΩΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗ Δ.Α.Κ.Ε.

Στις 28 του Φλεβάρη και 1 του Μάρτη, έγιναν οι αρχαιρεσίες στο Συνδικάτο Εργαζομένων του Ο.Α.Σ.Α. (πρώην ΕΑΣ) για την ανάδειξη των Διοικητικών οργάνων του.

Οι αρχαιρεσίες αυτές έγιναν μέσα σ' ένα χωρίς προηγούμενο πόλεμο αλληλοκαταγγελιών μεταξύ των παρατάξεων κι ένα όργιο εκβιασμών και υποσχέσεων. Σε ατμόσφαιρα δηλαδή συνδικαλιστικής και πολιτικής αποσύνθεσης.

Οι παρατάξεις που συμμετείχαν ήταν οι εξής:

ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ), ΠΑΣΚ (διάσπαση της ΠΑΣΚΕ), ΔΑΚΕ (Ν.Δ.), ΔΑΣ (Κ.Κ.Ε.), ΑΣΚΟ, Αγωνιστική Συσπείρωση, Συνδικαλιστική προοπτική, και ΑΣΚΕ.

Το σύνολο των εγγεγραμμένων μελών στο Συνδικάτο (οδηγοί, τεχνικοί, σταθμάρες, διοικητικοί, ελεγκτές) είναι 5.893. Απ' αυτά ψήφισαν 5.083. Απέιχαν τα 810 μέλη (ποσοστό αποχής 13,75%).

Πρώτη αναδείχτηκε η ΔΑΚΕ με 1.470 ψήφους (28,92%) και 5 έδρες. Το 2000 η ΔΑΚΕ είχε πάρει 214 ψήφους (5,20%) και 1 έδρα.

Δεύτερη, αναδείχτηκε η ΠΑΣΚΕ, με 1.428 ψήφους (28,09%) και 5 έδρες. Το 2000 είχε πάρει 1.679 ψήφους (40,90%) και 7 έδρες.

Τρίτη, η ΠΑΣΚ, με 650 ψήφους (12,79%) και 2 έδρες. Το 2000 η ΠΑΣΚ είχε πάρει 354 ψήφους (9,10%) και 2 έδρες.

Τέταρτη, η ΔΑΣ (Κ.Κ.Ε.) με 601 ψήφους (11,82%) και 2 έδρες. Το 2000 η ΔΑΣ (συνεργαζόμενη με την ΑΣΚΕ) είχε πάρει 1.393 ψήφους (33,90%) και 6 έδρες.

Πέμπτη, η ΑΣΚΟ, με 336 ψήφους (6,61%) και 1 έδρα.

Έκτη, η Αγ. Συσπείρωση με 262 ψήφους (5,15%) και 1 έδρα.

Έβδομη, η Συνδ. Προοπτική με 220 ψήφους (4,33%) και 1 έδρα.

Όγδοη, η ΑΣΚΕ, με 103 ψήφους (2,03%) και 0 έδρες.

Και το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικο-συνδικαλιστικής Βαβυλωνίας, είναι η συγκρότηση προεδρείου από την ΠΑΣΚΕ και τη ΔΑΚΕ, σύμφωνα με το πρότυπο της Γ.Σ.Ε.Ε. Παρά το γεγονός ότι και οι δύο αυτές παρατάξεις έχουν την κύρια ευθύνη για την παράλυση του Συνδικάτου απέναντι στην επίθεση της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Αξίζει δε να σημειώσουμε ότι η ΔΑΣ, η παράταξη του Κ.Κ.Ε. στον κλάδο, που πριν

μερικά χρόνια διεκδικούσε την πρώτη θέση, κατρακύλησε τώρα στην τέταρτη θέση, πιο κάτω και από την ομάδα που έσπασε από την ΠΑΣΚΕ!

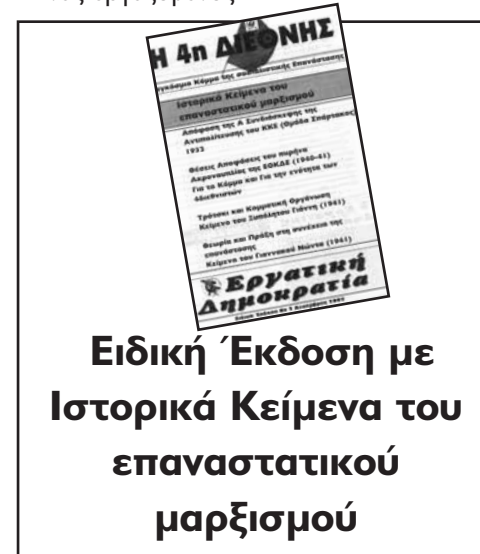
Ενώ δηλαδή στις γραμμές των κυβερνητικών αστικών παρατάξεων εξελίσσεται άγριος λυκοκαυγας διαφόρων φατριών, η παράταξη του Κ.Κ.Ε., αντί να κερδίζει, κάνει διαρκώς έδαφος. Με την καιροσκοπική, αλλοπρόσαλλη, τυχοδιωκτική πολιτική της κομματικής καθοδήγησης, σπέρνουν την απογοήτευση στους εργαζομένους και τους σπρώχνουν στα δόκανα των εργατοπατερικών κλικών της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ ή στην απραξία.

Και είναι αποκαλυπτικό το γεγονός ότι, σ' έναν κλάδο με τόσο αγωνιστική ιστορία και με καθοριστικό ρόλο στην κοινωνική ζωή (όπως είναι ο κλάδος αυτός των αστικών συγκοινωνιών) καμιά από τις οκτώ παρατάξεις δεν το κρίνει αναγκαίο να προτείνει Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο ενάντια στην καπιταλιστική αντεργατική επίθεση.

Όλες οι εργατοπατερικές κλίκες, δεξιές και "αριστερές", τρώνονται μεταξύ τους, για την εξασφάλιση της συμμετοχής τους στον λουφέ της εξουσίας, αδιαφορώντας για τα προβλήματα των εργαζομένων, που ολοένα οξύνονται.

Πράγμα που δημιουργεί την ανάγκη να αναπτυχθεί αγώνας για να πεταχτούν στην άκρη όλες οι κλίκες και να μπει το Συνδικάτο κάτω από τον δημοκρατικό έλεγχο και την διεύθυνση των τίμιων εκπροσώπων των εργαζομένων, μέσα από ανοιχτές ελεύθερες Συνελεύσεις σε κάθε κλιμάκιο, που θα αποφασίζουν το σχέδιο αγωνιστικής κινητοποίησης για κάθε πρόβλημα.

Ένας εργαζόμενος



**Ειδική Έκδοση με  
Ιστορικά Κείμενα του  
επαναστατικού  
μαρξισμού**